

TF

FEBRUAR 1983

10. ÅR

**I KAMP FOR ET
SOSIALISTISK NORGE!**

SOSIALISME-DISKUSJONEN

VÅREN 1983

I planen for våren er det lagt opp til et frivillig lagsmøte om sosialismen. Som utgangspunkt for diskusjonen anbefaler vi at laga tar en artikkel i Røde Fane nr.1/83 med titelen »Tesar om sosialismen» av Pål Sten. Artikkelen tar i kortfattet form opp en del sentrale områder som har vært drøtta i sosialisme-diskusjonen, og tar standpunkt til disse. Første del tar opp kapitalismen som et bestemt historisk stadium som uunngåelig vil gå under på grunn av sine egne indre motsigelser, og avløses av sosialismen. Andre del tar opp en del av de historiske erfaringene med sosialismen, også de negative. Tredje del tar opp en del viktige spørsmål når det gjelder den økonomiske basen og det politiske systemet under sosialismen.

Vi anbefaler at laga legger hovedvekta på de to siste delene:

-De historiske erfaringene med sosialismen. Drøft tesenes standpunkt til hva som er verdifulle erfaringer vi bør bygge videre på, og hva som er negative forhold som ikke har noe med marxisme og sosialisme å gjøre.

-Den økonomiske basen og det politiske systemet under sosialismen. Ta opp og drøft sosialismen som et overgangssamfunn mellom kapitalisme og kommunisme, og hva det innebærer for den sosialistiske økonomien. Drøft tesenes standpunkt til det politiske systemet under sosialismen: proletarietets diktatur, partiets rolle, representative forsamlinger, fagforeningenes rolle.

I tillegg til »Tesar om sosialismen» har følgende nr. av Røde Fane hatt artikler om sosialismen som også kan brukes som materiale til diskusjonen: nr.4,5 og 6/82, og nr. 1/83.

RETTING: OM 1.MAI

RETTING TIL 1.MAI-ARTIKKELEN I DESEMBER NUMMERET:

På grunn av en ombrekingsfeil ble deler av 1.mai-artikkelen i des. nr. av TF vanskelig å skjønne. Det gjelder det som sto på side 9. Derfor trykker vi her opp side 9 på nytt, slik den skal være:

ANDRE TREKK VED DEN POLITISKE SITUASJONEN

Her vil vi trekke fram et par ting, som vil komme til å spille en viss rolle, i allefall enkelte steder:

Det første er *rasismen*. Mye taler for at rasismen vil øke i Norge, i takt med den voksende økonomiske krisa. Sjøl om dette også vil slå inn i deler av arbeiderklassen, må klassekamptoga ikke fire på å ta klart standpunkt mot denne

utviklinga.

Det andre er bevegelsen blant ungdommen. Arbeidsledigheta og skoleinnskrenkningene vil sette ungdommen i sterkere bevegelse - i ulike retninger. Klassekamptoga må bidra til å styrke de progressive trekka ved denne utviklinga.

SITUASJONEN I PARTIET

Hva slags kraft vil partiet bli i kampen rundt 1.mai 1983? Hvor langt partiet klarer å komme i å utvikle en politikk for kampen mot krisa og hvor offensivt vi klarer å komme ut med vår forsvars- og fredspolitikk, vil ha stor betydning for innflytelsen til partiet. Det vil ha stor betydning for enheten i partiet i 1.mai-bevegelsen, motstandskrafta mot det sosialdemokratiske og revisjonistiske presset som avgjort vil bli sterkt, og for mulighetene til å trekke massene med i klassekamp-toga.

Utviklinga i partiet er større årvåkenhet og oppmerksomhet mot den typen feil, enn hva den var foran 1.mai i år. Sentrale oppgaver på partiplanen legger også opp til å styrke partiet på disse områdene (Kapitalenstudiene og arbeiderklasse-innrettinga). Men sjøl om partiet styrker seg, betyr ikke det *uten videre* at vi vil klare å få større oppslutning om klassekamptoga enn i -82. Den objektive situasjonen gir DNA store muligheter for framgang, og det skal hardt arbeid til for å hindre at de ikke øker den relative oppslutninga om klassesamarbeidstoga i forhold til klassekamptoga.

MÅLSETTINGER OG POLITISK PLATTFORM

Allment kan vi formulere målsettinga for vårt 1.mai-arbeide, i den perioden vi

er i, som: Reise en massebevegelse mot sosialdemokratiet fra venstre, på et konsekvent klassekamp- og anti-imperialistisk grunnlag og som peker på sosialismen som alternativ til kapitalismen. Knytte an til den politiske situasjonen vi venter vil stoppe i 1983, vil dette bety:

-Gjøre 1.mai til en kraftig manifestasjon mot krisa. Parolene på forsvaret av arbeidsplassene og mot arbeidsløsheten vil her bli sentrale, sammen med paroler mot den offentlige innstramninga.

Parolene må både være retta mot Høyre-regjeringas krisepolitikk, samtidig som de avgrenser seg fra å sette opp DNA som alternativ. Avgrensinga mot DNA betyr ikke nødvendigvis at vi ikke kan ha paroler som DNA også går inn for. Men, parolene må ikke - direkte eller indirekte - legge opp til feks. å sette opp *regjeringsskifte som løsinga*. Vi må derimot sørge for at den framskredne delen av 1.mai-bevegelsen reiser paroler om *sosialismen som løsinga*, paroler mot kapitalismen som system. Det må være en målsetting å knytte den tradisjonelle parolen »For et sosialistisk Norge» an til den konkrete kampen mot krisa.

Om enkeltparoler blir »tatt til inntekt for» DNA har også sammenheng med hvem som først utvikler paroler som får

**1 FAGLIG
1.mai
FRONT**

KOMMENTAR TIL TF-AUG. OM 1.MAI DEN TAKTISKE HOVEDLINJA

Synet på SAMORG
allment:

Fagbevegelsen lokalt må betraktes som en del av fronten mot supermaktene og borgerskapet, der det sosialdemokratiske tillitsmannsskiktet utgjør en vaklende og høyst upålitelig del.

Likevel må vi utnytte alle muligheter til å vinne flest mulig av dem som allierte i konkrete saker, sjøl om denne enheten er aldri så ustabil og begrensa.

Enhetsarbeidet må kombineres med en prinsippfast kritikk av DNA-ledelsens borgerlige politikk. Vi må søke å avsløre dem på konkrete saker, uttalelser og skriftlig materiale.

Vi må benytte enhver anledning til å utnytte motsigelsene innad i DNA, med sikte på organisatoriske avskallinger.

Vi må presse høyresida i fagbevegelsen gjennom massebevegelsen nedenfra og ut fra egen styrke. Blir vi angrepet, må vi gå til motangrep.

Ei slik linje, med såvel enhet som kamp, vil bidra til å isolere høyresida

politisk og vinne mellomaga for vår linje (eller i det minste nøytralisere dem).

Ut fra dette synet blir den taktiske hovedlinja for 1.mai-arbeidet omtrent slik:

Vi ønsker i utgangspunktet samling om fagbevegelsens kampsaker og en plattform mot borgerskapet og begge supermaktene i regi av SAMORG. Et slikt arrangement må søke oppslutning fra flest mulig partier, men ikke tillate reklame for dem hverken i toget eller fra talerstolen. Talene må holdes innafør den plattformen eller parolegrunnlaget som det er oppnådd enighet om.

Andre grupper utenfor fagbevegelsen må innbys til å organisere og mobilisere til sine egne seksjoner i toget, under forutsetning av at de ikke går imot parolegrunnlaget eller angriper andre deltakende parter.

Kampen vi fører i SAMORG for denne linja må føres med et forberedt FFF-alternativ i ryggen.

Kang.

OM NOEN FEIL I DET INTERNE PARTIARBEIDET

Etter mitt syn har det det siste året utvikla seg en alvorlig skjevhet i det interne partiarbeidet som må rettes opp. Fram til for ca. et år siden var partiet prega av en lang periode da studier og debatt om politiske linjer lå på et lavt nivå. Dette var opplagt en uholdbar

situasjon, og en ny giv var nødvendig for at partiet skulle klare å overleve på sikt. Denne nye given har skjedd det siste året, og vi har fått »Hva må gjøres«-studier, historisk materialisme-studier, Kina-diskusjon, sjølstudier på politisk økonomi og sommerleir-tema om

debatt

Vest-Europa og Tredje Verden. I tillegg har vi hatt vanskelige politiske spørsmål oppe som forholdet til fredsbevegelsen.

Dette har vært diskusjoner av stor betydning for partiet, og de har vært både nyttige og bra for dem som har klart å henge med. Problemet er bare at etter mitt inntrykk klarer ikke flertallet av partimedlemmene det. I praksis blir det for mye vanskelig stoff på for kort tid. For eksempel var Dokka-kurset jeg var med på om Kina bra, med diskusjon på et høyt nivå. Men nettopp dette høye nivået greide i alle fall ikke jeg å overføre til avdelinga mi, det blei bare enveiskjøring fra min side, og de andre sa at de visste for lite til å ta stilling.

En ting som virker skjerpene på disse problemene, er at partiledelsen til nå har viet alt for liten oppmerksomhet til den pedagogiske sida av studiekampanjen. Til tider virker det som om den glemmer at det virkelig er et ganske stort sprang fra dens eget nivå og til de menige medlemmene. For eksempel burde konkrete greie eksempler på anvendelse av historisk materialisme, som Pål S. s artikkel om jernet i Klassekampen i august, kommet før og i større antall.

På den andre sida sliter partiet med en hardnakka initiativløshet i forhold til omgivelsene. Situasjonen varierer sjølsagt noe fra sted til sted, men jeg mener likevel det kan stilles spørsmålsteg ved

om partiet idag er en kamporganisasjon. Tiltak for å rette opp dette er i praksis prioritert lavt fra sentralt hold.

Helhetsbildet blir en svær studiekampanje mange medlemmer har vanskelig for å følge opp, samtidig som vi savner hjelp til å komme oss opp av startgropa etter partikrisa og kaste oss inn i den daglige politiske kampen. Som et eksempel på at slik hjelp mangler, vil jeg nevne 1.mai, der svakheter i sentral veiledning blir nevnt som en grunn til høyreavvika rundt om.

Nå vil jeg svært gjerne ikke bli misforstått til at jeg er i mot studiene. Det er livsnødvendig for partiet vårt at skoleringsnivået heves og at vi kommer fram til ei enhetlig linje på sentrale områder som synet vårt på sosialismen. Men jeg mener at det har vært gjort et overslag siste året og at det må opprettes en balanse i forhold til planlegginga av partiets utadvendte virksomhet. Dette innebærer ubønnhørlig at vi må senke tempoet i studiene noe og at vi ikke rekker så mange studietemaer pr. år som det siste året. Men blir ikke dette gjort er jeg redd vi kan degenerere til en eksklusiv studiegruppe som vil miste medlemmer i steden for å rekruttere, og der classesammensetninga vil gå ytterligere i negativ retning.

Karl Gustaf.

PARTIAVDELINGENE OG DE STORE DISKUSJONENE

Partiavdelingene må spille en større rolle i diskusjonene om sosialismen og partiets prinsipp-program. I sosialismediskusjonen i dag står avdelingene på sidelinja, og det finnes ikke noe sentralt opplegg som sikrer at de motsigelsene som reises, blir drøftet på bredt grunnlag. Prinsippprogramdiskusjonen må startes ved at avdelingene mobiliseres til å skrive endringsforslag der dagens program kommer til kort, og ikke ved at en programkomite setter seg ned for å lage en ny »Financial Times».

Dette er synspunkter som kom fram på et avdelingsmøte nylig, og som jeg ble bedt om å redigere og begrunne for FFP.

DISKUSJONSDEMOKRATI

Dette er et tema vi har reist overfor partiledelsen tidligere, uten å få svar. For to år siden leverte to av våre medlemmer et innlegg om hva vi mener med partidemokrati og hvorfor vi mener det er viktig. Innlegget ble ikke trykt. Vi har ikke fått det i retur, og vi har ikke fått noen begrunnelse for hvorfor det ble refusert.

Vi har lenge hatt inntrykk av at partiledelsen tenderer til å se på demokrati som en belastning, og ikke som en ressurs. (Vi snakker om *praksis*.) Poenget er at om partiet skal få et skikkelig kollektivt syn på sosialismen (eller på et nytt prinsippprogram), så må dette gjennomdrøftes på avdelingene. Det er ikke bare slik at avdelingene skal ta stilling til motsigelser, de skal også reise

motsigelser. De skal ikke bare drøfte de motsigelsene de selv kommer over, de skal også ta stilling til motsigelser som reises *andre* steder. Ellers kan man ikke snakke om avdelingene som partiets grunnorganisasjoner, og man må gå ut fra at partiledelsen opererer med en annen partimodell enn den leninistiske.

Et annet poeng er at diskusjonen i avdelingene må *styres*. Det må finnes et sentralt organ som følger med i debatten, legger opp en plan for hvordan den skal føres videre, endrer denne planen etter behov, og sørger for at det blir tatt stilling til de motsigelsene som reises. Dette kan realiseres på flere måter, blant annet ved å la medlemsbladene trykke jevnlig oppsummeringer av den pågående debatten, ikke bare fra avdelingene, men også fra alle perifere diskusjonsfora. Blir det reist en viktig og interessant ide et eller annet sted er det sentralens ansvar å sørge for at den blir tatt opp bredt.

SOSIALISMEDISKUSJONEN I DAG

I dag er sosialismediskusjonen preget av en forbausende frodighet i fora som Klassekampens debattspalte, Røde Fane, Dokkaseminarer osv. Men grunnorganisasjonene får ikke være med. I stedet avspises de med problemstillinger som ser ut som de er blitt lirt ut av en sentral trøtt kader i seine nattetimer for mange måneder siden. Vi er ikke mot at diskusjonen florerer andre steder enn i avdelingene. Tvert i mot, dette kan berike avdelingenes diskusjoner. *Det vi er i mot*

debatt

er at avdelingene ikke blir behandlet som de grunnorganisasjonene de er, og at det ikke finnes et sentralt opplegg for en planmessig diskusjon og drøfting og reising av motsigelser tvers gjennom hele partiet.

Dessuten synes vi at mye av frodigheten går til spille ved at sentrale kamerater ikke markerer seg i forhold til problemstillinger som reises av andre enn dem sjøl. De går ikke på Dokka-seminarer uten som innledere. De kommenterer ikke uvørne ideer i KK eller Røde Fane. De føler seg ikke utfordret av nytenkning på grunnplanet. Et unntak er Tron Øi som sjøl tenker nytt. Men hva mener for eksempel S. J. n, Al' i, Er' n, Si etc om hans syn på flerpartisystem under sosialismen?

PRINSIPPROGRAMDISKUSJONEN

Sist startet programdiskusjonen ved noen lengre artikler om program kritikk. Deretter kom »Financial Times», en tett pakket karrikatur av denne borgerlige avisa, med nytt programutkast over seks spalter uten plass til notater og umulig å bla fram og tilbake i. Dessuten kom den på et så tidlig stadium i diskusjonen at et nytt utkast måtte lages for å føre diskusjonen videre.

Begynn gjerne den nye diskusjonen med noen lengre artikler om program kritikk allment, gjerne skrevet av både

kjettere og rettroende (i forhold til sentralens synspunkter). Men start for all del ikke med en ny »Financial Times». La artiklene være et slags utgangspunkt for drøfting i avdelingene, og la avdelingene formulere korte utkast til endringer der de synes det gamle programmet er utilstrekkelig. Sørg for at forsømte områder blir oppdaget og tatt opp. Sørg for jevnlig oppsummeringer i medlemsbladene. La innlegg i medlemsbladene være korte, og ikke la dem ta opp for mange temaer av gangen. La eksterne fora som for eksempel Røde Fane eller Dokkaseminarer ta opp viktige temaer i debatten mens den pågår.

Dette krever en sentral instans som mottar og tar vare på innleggene, som redigerer programdebattsider i medlemsblader, og som kan kommentere debatten både eksternt og internt. Først når denne instansen er tilfreds med at tilstrekkelig mange områder har vært drøftet, bør den driste seg til å redigere et utkast til nytt prinsippprogram. Hvis det forberedende arbeidet har gått skikkelig for seg, behøver ikke dette utkastet foreligge før la oss si 6 til 9 måneder før landsmøtet.

Rolf E

P.S. Egentlig burde dette innlegget vært forkortet til den ene parolen: Følg masselinja!

SOSIALISME-DISKUSJONEN I AVDELINGENE

Svar til ei partiavdeling.

Kamerater!

Vi er hjertens enig i deres grunnleggende oppfatning om åssen

program- og sosialismediskusjonen bør føres. Vi kan ha andre oppfatninger på mindre punkter. Samtidig tar dere opp

debatt

noen saker som vi også ser som store problemer. Dere skriver at laga er på sidelinja i diskusjonen og får ikke være med. Mye av diskusjonen foregår på debattsida i KK og Røde Fane. Det har de fordelene at vi får fram motsigelser og en løpende debatt som internbladene ikke er i stand til å drive. Dokka-kurs og seminarer bidrar også til at standpunkter får bryne seg mot hverandre og motsigelser får komme fram. Så langt er dette bra. Vi mener denne offentlige og halv-offentlige diskusjonen om partiets linjer har styrka partiet og demokratiet.

Men det er ofte sånn at en tendens skjuler en annen og at noe som er bra også fører til noe som ikke er så bra. I dette tilfelle så fører denne offentlige diskusjonen, som er noe nytt i partiet de siste åra, til at mange diskusjoner blir trukket ut av lagsdiskusjonene og internbladene. Dette er et problem som vi har blitt mer og mer klar over, men ikke har et klart svar på og ikke veit helt hvordan skal løses. For vi ser ikke løsninga ved å stoppe den offentlige diskusjonen og tvinge den tilbake til laga og internbladene. Dette problemet er også knytta til problemene i partiet generelt som fører til at mange lag ikke fungerer sånn som kommunistiske grunnorganisasjoner skal fungere. At en del viktig debatt i tillegg blir trukket ut av laga gjør mange lag til kjedelige fora. For sosialismedebatten er det også et problem i forhold til partiplanen at den egentlige lagsdiskusjonen om sosialismen og nytt prinsipp-program ikke er lagt inn før til høsten. Det var tenkt at diskusjonen skulle gå offentlig først for å få fram motsigelser og forskjellige forslag. (jfr. invitasjonen til å sende inn forslag til nytt PP i TF aug. 82.). Partiledelsen innså i høst at det også var behov for å få denne diskusjonen inn i laga før dette. Det er bakgrunnen for at vi i planen for første

halvår har lovt et frivillig diskusjonsopplegg og at Kjersti E har skrevet en del artikler om emnet i Røde Fane.

I det frivillige diskusjonsopplegget i vår er også planen å sende ut noen standpunkter om sosialismen i Norge i teseform for å bidra til diskusjonen.

PRINSIPP-PROGRAMMET

Når det gjelder programdiskusjonen er vi enig med dere at vi ikke skal sende ut noe nytt »Financial Times». Problemet med det programutkastet var etter vår oppfatning ikke at vi sendte ut et programutkast til diskusjon, men at det kom i en uleselig form og at motsigelsene var pakka inn i en ordflom som de færreste klarte å orientere seg i.

Deres forslag om at laga først skal formulere sine endringsforslag kan høres bra ut ideelt. Problemet er at vi har bedt om dette (som nevnt over) uten en eneste respons. Vi er derfor for å sende ut et programutkast til diskusjon. Dette utkastet vil bli mye kortere enn tidligere. Vi har en målsetting å få vedtatt et nytt prinsipp-program som er betraktelig kortere enn det nåværende. Vi vil gi dette ut i en form som skal gjøre det enklere å finne fram til stridsspørsmåla. Vi planlegger også å trykke kommentarer og kritikk fra en del enkeltpersoner som har deltatt i debatten til nå og på den måten på et tidlig tidspunkt i diskusjonen få stilt forskjellige linjer opp mot hverandre. På dette punktet er vi muligens uenig. Vi mener dette er i tråd med det dere skriver et annet sted om behovet for styring og for at partiledelsen syner korta sine om hva de mener.

Vi vil også gå inn for at det før sommeren innkalles til en konferanse om sosialisme-diskusjonen for å oppsummere

debatt

debatten så langt og kunne lage et diskusjonsopplegg som kan bedre diskusjonen i laga. Hva slags representasjon denne konferansen skal ha er ennå ikke klart. Muligens en slags distriktsrepresentasjon sammen med noen som er uenig med partiledelsens syn.

Dere skriver også at dere har et inntrykk av at partiledelsen ser demokrati som ei belastning. Vi skal ikke gå inn i polemikk om dette, men heller ta talerens ord som en advarsel. Spørsmålet om demokratiet i partiet er noe vi er fortløpende opptatt av og som vi hele tida prøver å forbedre. Vi skal vise til et ferskt eksempel og ganske god erfaring med bruken av partidemokratiet.

Vi har nettopp avslutta diskusjonen om arbeidsprogrammet og landskonferansen har sendt over sine vedtak til sluttbehandling i SK. Det var den foreløpige slutten på en lang og interessant prosess i partiet. La det med en gang være sagt at denne prosessen ikke har vært uten feil og lyte. F.eks. har vi slitt med problemet med å utnytte laga fullt ut. O Oslo har et mindretall av laga deltatt aktivt i diskusjonen. Det kunne også nevnes liknende svakheter, svakheter i ledelse, styring osv. Men på den andre sida har denne prosessen vært en prosess med »fra massene - til massene» - for å bruke en sjablong, og det i flere vendinger. Videre har det ført til en nyttig debatt om reformer og reformisme, som vi tror har ført partiet et stykke framover i forståelsen av dette problemet. For ikke å glemme diskusjonen om oljepenga, industripolitikken, barnelova, husarbeidet, militærpolitikken, energispørsmålet, en begynnende media- og kulturdebatt osv. Her skjedde det et godt samspill mellom interne og eksterne diskusjoner, og det er ingen tvill om at de standpunktene som etterhvert blei tatt var reflekterte og underbygd med fakta

og en del teori. Når vi fører opp denne lista vil vi også lett se hvilke områder som kom langt, nemlig de som blei grundig diskutert på denne måten, og hvilke som kom kort, nemlig de som nesten ikke blei diskutert. Enkle fakta viser altså nettopp demokratiet som en ressurs, og en meget viktig og avgjørende ressurs også.

Da arbeidsprogram-konferansen kom sammen lå det på bordet nesten 700 forslag fra de lokale delegatkonferansene, fra utvalg og enkeltpersoner. Under konferansen blei det fremma noen hundre forslag til, slik at den samla forslagsmengden kom opp i over 1000 forslag. Delegatene ville lett drukna i en sånn saksmengde, hvis det ikke var for at de var godt inne i de fleste temaene, nettopp på grunn av den diskusjonsprosessen som hadde pågått forut. Vi oppfatter på denne måten arbeidsprogram-debatten og de vedtaka den førte til som en seier for partidemokratiet. (Vi vil likevel ikke stikke under en stol at det har krevd adskillige hundre arbeidstimer sentralt, at demokrati faktisk forutsetter et visst »byråkrati». En får sjølsagt ingenting for ingenting. Partidemokrati koster penger og folk. Vi mener det er så viktig å videreutvikle demokratiet at vi skal betale det det koster innafor rimelighetens grenser. Det tror vi det nå også er oppslutning om i partiet.)

Vi har brukt litt spalteplass for å ta et par av de sakene dere skreiv om. Vi fortsetter gjerne diskusjonen og oppfordrer andre til å hive seg på. Spesielt er vi opptatt av hvordan vi skal få laga til å fungere bedre enn de gjør i dag.

Kameratslig hilsen
-på oppdrag av SKAU
Hans B og PS.

SIKKERHETSARBEID – AFGHANISTAN

Dette handler om sikkerhetspolitikken i partiet. Bakgrunnen for innlegget er inntrykk fra en delegasjonsreise til afghanske kommunister, som hele partiet bør ha del i.

Å dømme etter invasjonen i Tsjekkoslovakia, Polen og Afghanistan, er det farlig og feil å henge seg for mye opp i konkrete erfaringer fra den tyske okkupasjonen av Norge. Eks. NKP kunne møtes i all offentlighet etter okkupasjonen, NS dreiv angiveri men oppnådde lite, en mild okkupasjon, tross alt. I Polen er 95% av Solidaritets-ledelsen tatt og uskadeliggjort, resten av landsledelsen har trøbbel med å fungere fordi overvåkinga er effektiv og mottiltaka fra Solidaritet elendige. I Afghanistan ble 8.000 patrioter på venstresida arrestert, etter Taraki-kuppet. De blei drept, eller blei borte. Det pro-sovjetiske partiet var en svært effektiv angiver-organisasjon. Arrestasjonene skjedde til tross for at m-l'era og sympatisørene hadde en sikkerhetspolitikk som kanskje til og med var bedre enn den som praktiseres i partiet vårt i dag. De afghanske kommunistenes erfaring var helt entydig at Sovjet la mye energi i å knekke den organiserte patriotiske venstresida.

HUMANITET ?

Poenget med å arrestere afghanske patrioter er ikke å sperre dem inne fra patriotisk aktivitet. Hensikten er å rulle opp organisasjoner. Torturen og behandlinga i fengsla gir ingen

konsesjoner til ideer om at det tas humane hensyn. Ingen metoder var ubrukte, inkludert voldtekt av koner og mishandling og drap av unger foran fangene. Folk som holdt kjeft blei slept ut hvis regimet trudde at de ikke hadde drivi motstandsarbeid. Om mistanken ikke blei avkrefta, blei de drept. Prata de, holdt torturen på så lenge regimet trudde det var mer informasjon å hente. Så blei de drept. I tillegg kom vilkårlige drap for å terrorisere medfanger og gjøre dem mjuke av frykt.

BEREDSKAP

M-l'era i Afghanistan summerer opp at de undervurderte invasjonsfaren før Taraki-kuppet og spesielt angiveriet til pro-sovjet-folka som de jobba sammen med i klassekamp-saker. Til tross for at det fantes planer for åssen skulle overleve en invasjon, svikta mesteparten av dette fordi planene var overflatiske og den politiske bevisstheten for lav. Mesteparten av de kjente folka blei arrestert. Dersom ikke beredskapsdiskusjonen i vårt parti tas alvorlig og gir konkrete resultater, går det samme veien med oss. I beste fall en slunken, avkrefta organisasjon som det tar flere år å gjenoppbygge. I verste fall ingen organisasjon.

SIKKERHETSPOLITIKKEN I DAG

Den har degenerert og står i motsetning til våre politiske mål. Sikkerhetspolitikk, organisasjonsarbeid, partiøkonomi, - uten

debatt

alle disse tre elementene faller grunnlaget for politisk kamp bort. Ingenting av dette kan utsettes, tas seinere når det er mulig å prioritere det. En pragmatisk holdning, »det står så dårlig til at sikkerhetspolitikken må gå vest inntil videre» er det samme som å undergrave alt vi gjør og mulighetene for å fungere i

framtida. Ei revisjonistisk s-politikk slår beina under hva som ellers måtte finnes av kommunistisk politikk. Derfor er klassifisering, s-instruks og beredskapsdiskusjon noe vi ikke kan behandle overflatisk.

PGG.

VEDTAK FRA DISTRIKTS- MØTET I ROGALAND

DS i Rogaland har bedt om at følgende vedtak fra distriktsmøte trykkes i TF:

II

Krig-Fred.

Et verkeleg fredsarbeid rettar seg mot verkelege krigar. Det som kallar seg fredsørsla i Norge i dag gjer ikkje det. Ei kampanje mot atomvåpen som ikkje rettar seg mot dei som har og trugar med desse våpna, er lite verd.

I stedet for å hindra krig kan slike fredsørslar muntra opp krigsmakter og fremja krig. Me veit kva som fører til krig. Supermaktene sin kamp om verdsherredømme, imperialistisk kamp om marknader og råvarer. Til dette skaffar dei seg lydige herskarar i andre land og set folk opp mot einannan.

Mot dette hevdar pasifistar og sjølvutnemnde fredsfolk at det er våpna som er årsak til krig, og at ein må få vekk våpna for å hindra krig. Gong etter gong kan ein sjå at dette ikkje stemmer. På Malvinas fans ikkje her eller våpen, men heile verda fekk sjå ein krig startast opp, sakte så alle kunne fylgja kvart steg. Hadde det passa ei av supermaktene, kunne det godt blitt storkrig.

Dei politiske leiarane som teier om dei verkelege krigane og til og med stør og forsvarar slike krigar og som er aktive i fredsørsla, veit kva dei gjer. Me bør vita det, og halde fast på verkeleg fredsarbeid. For Libanon, PLO, Afghanistan. Eritrea, Polen og El Salvador. For å hindra krig i Europa må forsvarsviljen styrkjast og forsvar byggjast opp. Ein fiende må vite at her møter han motstand alle stader og internasjonale, kollektive tryggingssavtaler må til mellom små og mellomstore land.

Det er strategiske og grunnleggjande standpunkt partiet må halda fast på, og som ikkje er mindre enn før. Me bør ikkje gløyma å seia frå at kapitalisme fører til krig.

Vedtatt mot 2 stemmer.

b)

Me må likevel ikkje sjå bort frå at fredsørsla deler seg i to, og har sine progressive sider, om enn underordna. Rørsla fangar opp motstand mot krig og supermakter, og er uttrykk og for ærlege ynskjer om fred. At mange menneske vender seg mot supermaktene sine krigsførebuingar er nødvendig og bra.

I staden for å la desse folka først inn på politiske spor som tenar supermaktene og strategien deira, må me vera med dei og utvikla ein verkeleg fredspolitikk. I staden for å la motstandarane våre få lov til å så tvil om me er mot atomkrig og atomvåpen, må me reisa kamp mot all bruk av atomvåpen og mot all spreiding av desse våpna, noko leiinga for kampanja ikkje vil gjera. På dette viset kan me pressa dei i staden for at dei pressar oss.

Me må utvikla ein smidig taktikk ut frå våre standpunkt og stoda som finst så me kan halda fast på og utvikla ein fredspolitikk og forsvarspolitikk bygd på analyse av krigsmakter og krigsårsaker.

Når partiet har stått kløyvd i fredspolitikken, kjem det av nokre har berre sett det strategiske utan å sjå på den politiske og taktiske situasjonen, medan andre av taktiske omsyn har vore viljuge til å sjå bort frå alt me veit om krig og imperialisme. Oppgåva er å vinna folket for ein freds- og forsvarspolitikk som skal hindra supermaktsåtak. Då må me halda fast på den strategiske lina vår. Men dette er ikkje nok. Me må ha ulike former for taktikk, så me kan nå fram til folk som er påverka av NATO-idear og til dei som er inne på tankar om einsidig norsk nedvæpning.

Vedtatt mot 4 stemmer, 1 avh.

III

Forslag om Fredsbevegelsen:

Fredsbevegelsen slik vi ser den i Norge i dag har ei hovedlinje som er skadelig.

Med fredsbevegelsen mener vi den politiske ledelsen som stiller de politiske parolene. På vesentlige punkter er deres politikk en kollisjon med en virkelig fredspolitikk:

1)Mot supermaktsaggresjon - front mot de konkrete overgrep og framstøt

supermaktene gjør. Aggresjon må ikke lønne seg, supermaktene må ikke vinne nye framskutte posisjoner som styrke i en totalkonfrontasjon.

Nei til Atomvåpen, Kvinner for fred, »Fredsmarsjen» i Øst-Europa... alle disse går aktivt mot å ta opp disse spørsmåla. Afghanistan, Midt-Østen osv., er for dem bagateller som truer med å velte hovedsaken - bort med A-våpnene. Altså - de konkrete krigene, opptrapping til en eventuell verdenskrig - er uinteressant. Dette et Chamberlains politikk mot Hitler om igjen.

2)For et sterkt og uavhengig forsvar - for å forberede folk på en folkekrig mot en okkupasjon.

Fredsbevegelsen argumenterer iherdig for at en krig er slutten på alt og at alt annet er uvesentlig. Krig er ensbetydende med kjernefysisk ragnarokk i hver avkrok. Trass i at kriger er utkjempa hvert eneste år, i dag mer omfattende på jorda enn noengang etter verdenskrigen. Fredsbevegelsen avviser sikring av sivilbefolkninga som en indirekte godtakelse av A-krigen og gjør dermed folket enda mer forsvarsløst. I den grad det snakkes om norsk forsvar, så er svaret ensidig norsk nedrustning.

En opportunistisk holdning til fredsbevegelsen i Norge (i Norge, fordi f.eks. Italias fredsbevegelse har til dels en annen innretning) fra partiets side, dvs. at partiet i hovedsak støtter »Nei til Atomvåpen», vil føre til:

-Totalkollisjon med grunnleggende linjer i partiets anti-imperialistiske arbeid og forsvarspolitikk. Spesielt vil partiets analyse av Sovjet bli meningslaus side om side med »Nei til Atomvåpen»s linje for Sovjet.

-Totalkollisjon med ideen om nasjonal frigjøringskamp mot en okkupant.

Det er ut fra dette ikke snakk om at

debatt

»partiet er sekterisk fordi det ikke kan støtte en front de ikke er 100% enig i», men et valg mellom to ulike strategiske retninger, der støtte til den ene utelukker den andre. Dette betyr ikke at enkelte paroler eller aksjoner som »Nei til Atomvåpen» har stilt opp, deles av partiet og at partiet kan støtte fra sak til sak.

En korrekt taktikk i forhold til fredsbevegelsen må ta utgangspunkt i disse forholda med sikte på å hindre at feilaktige linjer vinner fram, og at det legges press på den norske regjering for å motvirke supermaktenes krigspolitikk og våpenpolitikk.

Vedtatt mot 1 stemme, 1 avh.

VEDTAK OM 1.MAI

a) Årsmøtet har diskutert 1.mai-82 i Stavanger og kommet fram til følgende konklusjon.

Det ble gjort alvorlige feil fra DS si side når det gjaldt forberedelsene til 1.mai. DS tillot at indre uenigheter allerede på et tidlig stadium fikk lamme forberedelsene.

MERE KONTINGENT-DEBATT

Det er nødvendig å fortsette å diskutere kontingenten selv etter at den nye er innført av to grunner: Det er »uttalt politikk» at det første året er et prøveår for å gi rom for endringer av feil, og ordninga ble endra fra diskusjonsgrunnlaget i det den ble satt igang. Det dreier seg om enslige forsørgere. For det første blei en stor gruppe definert inn ved at familieforsørgere med en inntekt ble tatt

De faglige kadrene ble overlatt til seg sjøl når det gjaldt å foreslå paroler til Samorg-toget, noe som blant annet førte til at viktige paroler ikke blei foreslått, og derfor ikke kom med i Samorg-toget. Slik de politiske motsigelsene utvikla seg var det rett å arrangere en særskilt partikonferanse for å fatte vedtak om 1.mai-linja.

Vedtatt mot 2 stemmer.

b)

Den taktiske situasjonen foran 1.mai 82 var komplisert med tariff-oppgjør, lovlig eller ulovlig streik, en bevegelse med gode underparoler i Samorg-toget, vedtatt i klubber og fagforeninger etter kamp fra oss.

Vedtatt mot 2 stemmer.

c)

Når vi likevel skal vurdere hva den politiske linja til Samorg-toget uttrykker, mener vi at et eget FFF tog hadde vært det rette. Når Samorg-alternativet først blei valgt, mener vi at FFF tross alt klarte å markere seg på en akseptabel måte.

Vedtatt mot 3 stemmer.

med her. Dette betyr at disse er en helt normal gruppe og ikke kan dekkes opp av unntaksbestemmelsene. For det andre ble den normale kontingenten satt ned en del, samtidig som den for enslige blei satt opp. I tillegg må det sies at selv om progresjonen er grei nok, er det vel noe mekanisk å legge seg på en *fast* avstand til normen med 0,7%. En må jo huske på at en stor del av inntekta i dag går til faste utgifter, slik at det er stor forskjell på å

ha restene av en lønning å leve for, og dette pluss en uavkorta. Dette gjelder spesielt der resten av familien er uorganisert, og kontingenten må sees som et privat forbruk utenom husholdninga.

Nå venter leseren på at jeg skal komme med meg selv som eksempel for riktig å avsløre meg som en gjerrig faan som bare har min egen økonomi i tankene og bygger en teori om dette. Og det skal jeg da gjerne gjøre. Industriarbeider med 120.000 ærlig tjente kroner i året. Eneforsørger/kommunist. Boutgifter med skattefordel fratrukket: Ca. 35.000. Utgifter til ektefelles skolegang (be meg ikke betale kontingent med studielånet hennes) ungas dagmamma og gammel bil. Så langt mye å kommentere men ikke noe

unormalt i hovedstaden dette. Og kontingenten kr. 2760. (Og altså ikke av mine penger, men av familiens. Til mitt private forbruk.) Når kona har sin jobb i 90.000-klassen og vi har 45.000 mer å rutte med, skal jeg ut med 840 kroner til.

Moralen kan etter min mening bare bli: Enslige ligger på en fast %-sats av normalen. I det vi regner med det faktum at lønning nr. to i regelen er mindre enn den første veies opp av dette med store boutgifter, kan jeg ikke komme til annet enn at femti-prosent regelen er den rette også i dette tilfellet. Da vil min minstesats i dag være 1800 og dobles når kona kommer i jobb.

Einar.

APROPOS HUSARBEIDS- DEBATTEN I SOMMER

Omsider fikk kvinnene i/rundt partiet opp kjeften! Det har sannelig ikke vært hovedtendensen de siste åra. Hvor ble det egentlig av alle disse unge kvinnene med stort pågangsmot og store mål med livet? Jo, de er opptatt med barnepass og husstell. I stor målestokk. Dessverre!

Det var da ikke slike mål vi satte oss. Det var da ikke det vi skulle bruke livet til? Hvorfor har vi havna der da?

Årsakene er mange. Sjølsagt har samfunnet og tradisjoner mye å si. Noe finner vi i oss sjøl - vi tok på oss ansvaret uten å kjempe den kampen som skulle til for å slippe å bli stengt inne mellom fire vegger og slavebundet til unga og oppvaskbenken. Nå vet vi bedre *hvor* djupt tradisjonene sitter i oss.

Ofta er det slik at partikamerater er gift/bor sammen med partikamerater.

Dersom vi ser nærmere på disse forholda, tror jeg vi vil finne at Gaukatores linje har fått store konsekvenser. For det er ikke bare kreftforskeren eller streikelederen som skal slippe å hente unga i barnehagen eller å ta oppvasken. Nei, uansett hva alle disse mennene har for oppgaver, så er de som regel viktigere enn de oppgavene kvinnene har. Arbeidsmetodene i partiet har sikkert forsterka dette. Jeg har fått et levende inntrykk av at det alltid er *krise*, alltid er det ting som *må* gjøres *nå*. Ellers ville alt falle sammen. Men det er sjelden at kvinnene har et slikt »pressmiddel».

Når det gjelder kvinnenes fritid - i den grad det her er rett å bruke det begrepet på den tida vi bruker til politisk arbeid - opplever kvinner i partiet akkurat det samme som kvinner med »vanlige» menn. Mennene blir sure og mistenkliggjør oss

når vi skal ut av huset. Og *det* får akkurat de samme konsekvenser for oss som for andre kvinner - trass alt har vi vært gjennom den samme oppfostringa til å bli hustru og mor. Vi får dårlig samvittighet like fort som andre kvinner. Det virker: - og jentene trekker seg tilbake for å sikre »husfreden» og stelle med de nære ting.

En del partimedlemmer har deltidsarbeide. En undersøkelse blant medlemmene ville nok vise at de medlemmene som har deltidsarbeid er kvinner. Og det sier ikke bare noe om kvinners situasjon allment, men også i partiet.

Gro H. har lagt fram undersøkelser som viser at yrkesdeltakelsen blant kvinner er i ferd med å endre seg. Det viser bl.a. at tesa om at uten kvinner er revolusjonen umulig er sannere enn noensinne. Nå er kvinnene i ferd med å utgjøre en vesentlig del av arbeiderklassen. Ikke bare som vedheng til ektemannen, men i aktivt arbeid. Men hvem skal lede disse i kampen? Er det mannlige kommunister? Eller er det kvinnene i partiet som skal/må ta den oppgaven?

Det har bestandig vært en allmenn politisk målsetting for partiet å fostre kvinnekadre og kvinneldere. Men det viser seg at dette ikke er nok. Noen eks.:

-Blant partiets offentlige talsmenn er det få kvinner.

-Sjøl om vi har hatt tida siden forrige kommunevalg på å fostre en kvinnelig arbeider til RV-toppen, viser det seg ved nominasjonsarbeidet at vi ikke har noen. -I årsmøtebevegelsen for mitt distrikt fikk vi opplyst at kvinneandelen i DS var på ca. 1/3.

Jeg lurar også på hvordan dette står i forhold til kvinnenadelen i partiet totalt. Det skulle være mulig å svare på det. Og på hva det eventuelt fortalte oss!

For å komme videre mener jeg at følgende er nødvendig:

-Vedtektsfeste minst 40% kvinneandel i alle ledende organ og utvalg.

-Vi må ha 50% arbeidsdeling av husarbeidet i parforhold.-Situasjonen må legges til rette for at kvinnene skal kunne ta på seg og utføre politiske oppgaver. Det er lite hjelp i å få kvinner til å ta på seg oppgaver som nødvendigvis vil føre til at de knekker. Vi trenger tid til å komme på høyde med oss sjøl. F.eks. er det få av oss som kan »fikse» ei innledning på en dag eller to. Og det er vanskelig å stille på møter eller til avtaler på kort varsel. Barnefamiliene stiller større krav til planleggingsarbeidet.

Cecilie.

HAR PARTIET TILLIT TIL SINE KVINNER?

I vår boligavdeling har vi de siste åra slitt med de samme problemene som boligavdelinger flest. Bl.a. liten tilknytning til strøket, problemer med å markere partiet utad, haltende KK-salg, »kjedelige» avdelingsmøter. Avdelinga ble

etterhvert mer dominert av ledende kadre og nærmest delt i to deler: »ledende» kadre med hovedoppgave utafor avdelinga, mest menn, og passive medlemmer som får politikken gjennom avdelinga, med et unntak alle kvinner.

Avdelingsstyret har i økende grad bestått av ledende kadre som har hatt styreoppgava som bioppgave - med alle følgene av det. Etterhvert ble det vanskeligere å få til et styre - en avdelingsformann ble »importert». Til slutt ble det vedtatt at hvis ikke avdelinga kunne få tilført 2 styrekadre, så ble den nedlagt. Avdelinga hadde da mer enn 10 medlemmer, halvparten med hovedoppgave utafor avdelinga.

Da gjorde noen av jentene opprør:

1. Det går ikke ann å legge ned en avdeling med så mange folk. Det må finnes folk som kan sitte i styret.
2. Import av kadre redder ikke avdelinga. Vi trenger ledere som kjenner forholda i avdelinga.
3. Uten aktivitet i strøket, dør avdelinga.
4. Avdelinga trenger friskt blod/nye folk: - studiesirkel.
5. Miljøet i avdelinga må forbedres, folk må få hjelp med problemer som hindrer dem politisk (manglende barnevakt f.eks.!).
6. Avdelinga er prega for mye av »ledende» kadre. Avdelinga har et gærnt syn på hva som er ledende. Det å være ledende på et område betyr ikke at en er like ledende på alle andre. Dvs. når folk er ledende i en del av politikken i partiet vil ikke det si at de er like ledende på avdelingsarbeidet. Hvis grunnplanskaderen skal prege avdelinga mer, må de med i styret. Det er ikke morsomt for noen, heller ikke for »ledende» kadre, å bli sparka rundt på oppgaver.

Resultat: 3 kvinner i styret. Alle hadde de nærmest vært passive i ett år eller mer. 2 hadde vurdert utmelding pga. frustrasjon.

Så satt vi i styret da. Med masse ideer, men lite praksis. Og skjønnte nok etter

hvert at vi hadde vært ganske idealistiske med hensyn til hvor mye vi skulle greie og hvor fort alt skulle gå bedre.

Resultatene til nå har vært delte:

-Vi har stått for mesteparten av innledningene til avdelingsmøtene, - med varierende hell. F.eks. til seminaret om den historiske materialismen stilte vi med 5 spørsmål som (tilfeldigvis?) traff, og vi hadde en bedre diskusjon enn på lenge. Men i diskusjonen om beretninga fra DS gikk motsigelsene i avdelinga annerledes enn vi hadde forutsett og vi bomma med innledninga. Men diskusjon ble det ut av det også.

-I vår iver etter å stramme inn partinormene kritiserte vi en kamerat kraftig. Dette var et svært overslag og ble fulgt av en krass diskusjon.

-Vi trodde vi skulle starte studiesirkel, men tok for lett på det. Men vi har greidd å få til KK-salg.

-Vi mener at avdelinga *ikke* har gått tilbake på at vi sitter i styret, selv om nok de »ledende» kadre har tilført en god del til diskusjonene. Vi fungerer nok noe overfladisk. Bruker for lite teori. Men avdelingsmøtene er livligere og flere er med på diskusjonene. De gangene vi har gjort overslag eller gjerne ting, har diskusjonen gått høyt og med en del avdekka motsigelser: ny lærdom som resultat.

Våre erfaringer må kunne brukes en del andre steder. Over alt i partiet slites det med å få kvinneandelen i styrer og verv opp (sist RV-lista). Vi mener en god del av årsaka ligger i at ledelsen på de forskjellige nivå i partiet har for liten tillit til grunnplanskaderen. Grunnplanskader blir sjelden gitt krevende oppgaver. Kvier de seg for noe, så tas det raskt andre, mer erfarne folk i stedet.

Krigspolitikken i partiet herjer fortsatt. Korte frister og hastverk er også en måte å stenge ute grunnplanskader på.

Kvinnene i partiet blir rammet spesielt hardt av dette:

- 1) Fordi de stort sett er grunnplans-kadre.
- 2) Fordi de har mindre fritid. De er mere bundet og kan derfor ikke drive med flying til alle døgnetts tider eller f.eks. sette seg ned og lage innledning på kort frist.
- 3) Fordi kvinnene må overtale og hjelpes til å ta på seg oppgaver. Dette blir ikke gjort.

-Når var det sist et nytt fjes blant ledere på Dokka-kurs, f.eks.? Blir kursa så bra

når de blir leda av erfarne kadre? Tilfører ikke nye fjes også ting til diskusjonen? Det er nå vår erfaring at vi gjør. Er det så farlig om en innleder skulle si noe gærnt? Blir ikke diskusjonen vel så frisk etter det?

-Framhever kriteriene til DS og SK f.eks. ikke nettopp de som dominerer partiet vårt nå, småborgerlige intellektuelle menn?

Fram og opp med kvinnene, vi er ikke så dumme som dere trur!

Lotta.

KVINNEUTVALET MÅ IKKJE VERTA EI ØY

Me vil med dette prøva å få istand ein debatt om arbeidet til partiet sitt kvinneutval. Me gjer det ved å gripa fatt i nokre ting me reagerar på i det stykkjet om 8.mars 1983 som stod i oktober-TF. Det gjer me ikkje av di me ønskjer å koma med sur kritikk (utgangspunktet må vera at det er eit stort steg framover at me har fått eit kvinneutval), men av di me meiner det er viktig at det vert liv og diskusjon rundt utvalet sitt arbeid. Dei skal få kjenna at dei ikkje eksisterar i eit tomrom, men vert halde oppe og følgde av alle oss jentene i partiet (og av gutane og?).

RIV IKKJE KVINNEPOLITIKKEN LAUS FRÅ PARTIET

I omtalen av partiet sitt faglege arbeid vert det i TF streka under som ein alvorleg fare om det faglege arbeidet vert rive laust frå partiet sine vanlege organ. Me må vera på vakt mot at noko liknande skjer med kvinnepolitikken. Difor reagerar me mot at det er kvinneutvalet og ikkje sentralkomiteen som kjem med direktiv til partilaga om 8.mars-arbeidet.

For det første av di me ikkje kan sjå at det er dekning for noko slikt i partiet sine vedtekter. Her står det at SK kan oppretta dei utval som trengst for å ta seg av partiet sitt daglege arbeid på ulike

område. Ikkje noko om kva rettar desse skal ha ovafor laga og medlemmane. Om direktiv står det at distriktsstyra skal retta seg etter direktiv frå sentralkomiteen, og at partilaga mellom anna skal setja iverk direktiver og vedtak som partiet legg på dei. Ein kan vel ikkje tolka partiet i denne sammenhengen som anna enn direkte overordna organ (DS eller SK)?

Me trur at dersom også utval skal ha direktivrett ovanfor laga og medlemmane, vil det lett oppstå oppsplitting av partiet sitt arbeid, motstridande og forvirrande direktiv om prioritering av krefter og kan henda politiske liner som ikkje er godkjende av partiet sine valde organ. Me trur det ville føra både til kaos og

politiske feil på lenger sikt. For den same direktivretten måtte vel gjelda for fagleg utval, internasjonalt utval og kulturutvalet og då (for å nemna nokre)?

For det andre meiner me at korkje kvinnepolitikken eller kvinneutvalet kan vera tente med ei slik utvikling. For det kunne lett føra til at alt som har med kvinnepolitikk å gjera vert definert som kvinneutvalet sitt ansvar - og berre det. Det vil på nytt seia det same som at om me jentene har problem i partiet eller elles, så må me ordna opp i dei sjølve. Og tanken med kvinneutvalet var vel at *partiet* skulle ta kvinnespørsmåla meir alvorleg. Me meiner me har krav på at Sentralkomiteen tek ansvaret for kvinnepolitikken, som dei gjer med andre viktige område. Kvinneutvalet skal vera ein hjelp til å gjera det betre - ikkje ei sovepute.

No kan det godt henda at me skyt langt over målet. At Sentralkomiteen har diskutert og godkjent det direktivet Kvinneutvalet kjem med om 8.mars. I så fall får de ha oss unnskyldt, men då burde vel det stått i TF-artikkelen?

TRENG ME KVINNEFRONTEN?

Det andre punktet me vil ta opp, gjeld Kvinnefronten. Trass i at dei fleste jenter i partiet som jobbar med kvinnepolitikk, gjer det i Kvinnefronten, og at Kvinnefronten er drivkraft og medarrangør i dei fleste 8.mars arrangement i landet, presterar utvalet å skriva ein heil artikkel om vår line i 8.mars arbeidet utan å nemna Kvinnefronten med eit ord. Om organisasjonar står det berre: »Diskusjon om hva som er mulig å få til med hvilke organisasjonae....., må komme i annen omgang.» Her vert Kvinnefronten og alle andre moglege 8.mars-arrangørar sett

under eitt.

Det kan sjå ut som utvalet meiner at partiet som hovudline sjølv skal vera medarrangør 8.mars. Det er i så fall noko heilt nytt de fleste plassar, og burde vore grunngeve nærare. Ikkje det at me er imot større engasjement frå partiet si side 8.mars, men til no har det faktisk vore slik at det er gjennom Kvinnefronten at partiet har gjort sin viktigaste innsats 8.mars. For oss som jobbar i Kvinnefronten ville det vore viktig om utvalet sa noko om taktikken i KF-gruppene, om kva som var venta av motseiingar der - og ikkje minst at det var ønskeleg at det vert jobba med 8.mars gjennom Kvinnefronten.

Me trur nemleg det er trong for å seia det. Det har vore sagt og skreve mykje om problema i dei landsomfemnande kvinneorganisasjonane. Om at kvinnekampen tek nye former, og at tida kan henda er løpt frå Kvinnefronten og andre organisasjonar. Partiet sitt kvinneutval har ikkje sagt noko om dette. Dei har ikkje sagt om dei synest det er nokon vits i å jobba i Kvinnefronten, om kvinnekampen treng heilskaplege, landsomfemnande organisasjonar. På den bakgrunnen ville det vore kjekt om Kvinnefronten i alle fall vart nemnt i ein artikkel om 8.mars.

Misforstå oss rett. Me tykkjer det er flott at Kvinneutvalet har kasta seg over den kommunistiske teorien, at ein tek opp kvinneundertrykkinga i partiet, arrangerar seminar og prøver å få fram ein skikkeleg kommunistisk kvinnepolitikk. Lenge har det vore eit sakn at det ikkje har vore råd å skilja partiet og Kvinnefronten sin politikk frå einannan.

Me vil berre ikkje at barnet vert kasta ut med badevatnet. Me trur at kvinnene i Noreg - og me og - treng ein, særeigen organisasjon som kjempar for frigjering av

kvinnene. Og me trur at Kvinnefronten er den beste organisasjonen me har (ganske god, faktisk). Me trur det skal vera råd å gje fronten ei ny ungdomstid. Men me

trur ikkje det går, utan at partiet er i første rekkje mellom dei som dreg lasset.

Jenter på Jæren.

OM PARTIETS ARBEID PÅ ARBEIDSPLASSENE OG I..

1.Det er flott at SKAU på en slik åpen måte legger fram usikkerhet og tvil om hvordan et problem skal angripes!

2.Jeg har ingen løsning på dette, men skal si litt om problemene hos oss:

a. Vi er et lite lag i en middels stor by (20 - 25.000 innb.) hvor kameratene er organisert i »like mange foreninger som vi har medlemmer» (noen er uorganisert). De fleste av oss er aktive i fagforeninga, men vi får aldri diskutert saker, da disse vanligvis blir så interne og særegne for den enkelte forening at de andre kameratene ikke makter å sette seg inn i dem.

Eksempler: Hva mener vi om tariffoppgjøret i Posten?

Skal vi støtte A eller B i en sak om tilsetting i skolen?

Skal avd.formannen la seg velge inn i styret i sin fagforening?

Hva vår stilling i disse sakene vil bli, er langt på vei avhengig av hva vårt medlem i den aktuelle foreninga mener.

b. Vi kan ikke se at partiet har noen klare og entydige svar på disse spørsmåla. Det er heller ikke sikkert at partiet skal ha slike svar.

Men.Vi trenger en form for prinsipiell diskusjon som kan gi oss retningslinjer for å finne svara sjøl.

I)Jobbinga om tariffoppgjøra i KK og internpressa er bra. Men hva med å lage lands(-dels) konferanser innen de enkelte faga for å få diskutert synspunkter på f.eks. tariff-oppgjøra i enkelte bransjer? NB! Og husk - i en by som vår er der ingen medlemmer i jern og metall!)

II)Arbeidssituasjonen i skolen skjerpes også mht. ansettelser og arbeidssituasjon. Hva er linja vår her - forholdet mellom Lektorlag og Lærerlag, kvalifikasjonskrav og tilsettinger i barneskole - ungdomsskole - gymnas?

III)Skal faglig arbeid være så høyt prioritert at feks. avd. formannen skal la seg velge inn i styret for en småborgerlig avdeling innen NTL som forøvrig består av 99% intellektuelle SV-ere?

3.Dette er noen eksempler på de problemene vi strir med i dag. Vi venter ikke at partiet skal kunne løse disse særegent for oss. Men problema våre krever en diskusjon av en del spørsmål.

I.Er det mulig å ta oppat diskusjonen om faglige fraksjoner uten å forandre linja fra partiets 2. LM?

II.Kan vi få reist diskusjonen om arbeidet i fagforeninger som ikke er deler av kjerneproletariatet (eks. for lærera?)?

III.Hvor viktig er fagforeningsarbeidet i

forhold til organisasjons-arbeidet - skal årsplanen forstås dit at avd. form. ikke skal satse på fagforeninga?

4. Disse eksemplene viser at der er noen viktige almene spørsmål som bør drøftes ang. faglig arbeid. Dette gjelder både politiske og organisatoriske spørsmål. Av de mer klart politiske spørsmåla ser jeg disse om

-arbeidararistokratiet

-legalismen

-studie- og propagandaarbeid

som særskilte viktige ut fra det som er sagt foran.

Det er mulig at en avklaring av disse spørsmåla vil gi en rettesnor for løsninger

av de andre problemene våre.

Men det veit jeg ikke.

5. Jeg håper i alle fall at jeg har gitt SKAU og FU noe å tygge på.

-Ved å legge fram problemene åpent i TF ga det meg lyst til å bidra til debatten.

-Det er mulig at andre avdelinger på små og mellomstore steder har de samme problemene som oss. Om det er tilfellet veit SK bedre enn jeg. Men det er bedre å få løst et enkelt og konkret problem enn å lage generelle løsninger på ikke-konkrete problemer.

Henrik.

DEMOKRATI OG INFORMASJON

Siden lenge før siste landsmøtet har det foregått en diskusjon om forholdet mellom ledelse og medlemmer. Det er åpenbart et problem og mange mener at vi, de menige medlemmene, har for liten mulighet til å kontrollere ledelsen. Noen (bla. Bjørn Nilsen i Røde Fane) bruker dette til et generalangrep på den demokratiske sentralismen og sikkerhets-politikken. Selv om konklusjonene, etter min mening er helt feil, peker de på en del reelle problemer, som må tas alvorlig.

Jeg er for at medlemmene skal kunne kikke ledelsen i korta bl.a. Dette er en forutsetning for at medlemmene skal slutte fullt opp om ledelsen og at det ikke skal spre seg mistillit.

Vedtektene sier: (s.146, §5):

»Ledende partiorganer på alle plan skal regelmessig legge fram beretninger om sitt arbeid på landsmøter,

distriktsmøter og medlemsmøter i grunnorganisasjonene og også på andre måter underrette medlemmene om viktige vedtak, direktiver og andre nyheter som har betydning for deres arbeid.»

KIKKE I KORTA

-Anonymiteten:

Vedtak fra SK. Hva har SK diskutert. Saker som har interesse for medlemmene. Egen spalte presentert i første TF etter SK-møte. Evt. motsigelser som kan legges ut til drøfting. (Tror ikke dette vil være sikkerhetsmessig farlig). I dag blir medlemmene i liten grad presentert for motsigelser - som vel finnes? Det er først når noen går ut av SK, blir permittert el. liknende - at vi får greie

debatt

på at det finnes motsigelser.

-Signatur i internbladene:

SK-medlemmer bør ha en fast signatur når vedkommende skriver i internbladene. I dag kan en kamerat (eller SK/SKAU) gjemme seg bak ulike signaturer. Det mener jeg er udemokratisk og hindrer kontroll fra medlemmenes side. Upopulære standpunkt etc. kan »gjemmes» bak anonyme signaturer.

Internbladene:

Internbladene bør inneholde en oversikt over inkomne innlegg. Titel, fra hvem? (Truls i Telemark etc.), om artikkelen er refusert og hvorfor (dette kan gjøres kort). I tillegg til at dette gir medlemmene innsyn, så vil det også lette postgangen i partiet, en trenger ikke å sende brev om avslag.

Partiøkonomien:

Informasjon til medlemmene om hva kontingenten går til - i prosent. Eks. 20% til lønninger osv. Videre splitte opp hva som går til »Faglig utvalg», »Internasjonalt utvalg» osv. Derigjennom får medlemmene innsyn i hva pengene brukes til - om den økonomiske prioriteringen samsvarer med den politiske osv. (iallfall en

pekepinn.) Rød Ungdom har gjort noe liknende. Samtidig kan økonomi-ansvarlig informere om enkelte poster - svakheter i økonomien - nedskjæringer, ønsker for framtida osv. Det som er sagt her gjelder også partibedriftene.

Partiutvalgene:

Av og til dukker det opp meldinger om reorganisering, oppretting av partiutvalg. Det er SKs rett og plikt å opprette tjenlige partiutvalg. Det kan likevel være ok. for medlemmene å vite litt mer om utvalgene - hva de har jobba med, åssen de har fungert, problemer - om de trenger flere folk (»stillingsannonser» med oppfordring til medlemmer om å bli med). Hvilke utvalg vi har til enhver tid. Hvilken målsetting de har osv.

Dette var noen forslag til bedre informasjon. De kan sikkert forbedres og utøkes, men poenget er at SK kan og må se over sitt hus ut fra målsettingen: medlemmene vil ha mer informasjon og ikke alt trenger å være hemmelig, selv om mye *må* være det.

Jonas.

OPPOSISJONEN BARE KLAGER?

Jeg kan se av TF-juni at angrepene på de såkalte »opposisjonelle» i partiet har en høy prioritet. - Signaturen »Erik» mener at det som kommer fra »opposisjonen» stort sett er klager, »nå må det serveres argumenter» sies det fra det hold.

Signaturen »Jonas» i den neste artikkelen, betror oss at han har stått for et syn som gir ledelsen skyld for alle feil,

men erkjenner nå at han har tatt feil. - Det er bra at folk utvikler seg, men han må ikke tillegge andre de feil han sjøl har stått for. - Det er vel egentlig svært få som vil hevde at alle feil ligger hos ledelsen.

Det er kimer til en viktig debatt på gang. Den debatten B.N og andre starter opp dreier seg hverken om a »syte å klage» eller om hvorvidt ledelsen har alle

feil eller ikke. - Å redusere debatten til dette, - er å blottlegge sitt eget manglende forhold til de reelle problemene i partiet...

OM FEIL SK ELLER SK-FOLK ER ANSVARLIGE FOR

-Når SK gjorde fadesen med partiøkonomien og KK.

-Når SK mangler taktikk og masselinje i forhold til fredsbevegelsen.

-Når SKAU vurderer T.H. og de 24 andre som gikk ut som ikke ml'ere.

-Når SK behandler p-medlemmer som »møkk« ved å mistenkeliggjøre, tillegge folk andre meninger enn de står for, og ved å kjøre en »ufin« debattstil.

Noen eksempler fra B.N s art. i TF.februar i år:

sentrale og lokale organer, må vi komme til et pkt. hvor lokalavd. har en garantert rett til representasjon og dermed innsikt i hva som foregår...»(Landsmøtet).

Opå så et utdrag av P.S s svar:

»Dersom forslaget hans (B.N) ble vedtatt ville det bety et LM med 10 ganger så mange delegater som vi hadde i 1980. Det ville være fysisk umulig å holde et slikt LM hemmelig. Det betyr at Bj s forslag samtidig er et forslag om å innføre offentlige LM i partiet.»

FORSLAG TIL ET PARTI I VANSKELIGHETER

Jeg oppfatter ikke at B.N i foreslår offentlige LM i partiet, det er noe P.S i tillegg han. - B.N i legger fram et problem som vi vanlige medlemmer kjenner godt, og foreslår en annen praksis. (Til og med P.S. kaller det et forslag, så de som sier at alle klager. - her er et forslag). P.S. tillegger B.N i

noe han ikke sier, samtidig som P.S. sannsynligvis ikke ser dette med informasjon som et problem, - det er kanskje ikke så rart, han var jo på LM!

B. N i s forslag er viktig. Det dreier seg om p-demokratiet. Det er nettopp det manglende partidemokratiet medlemmene kritiserer.

P-formannen avviser B.N i s forslag fordi det fører til - noe alle kan se - et LM på størrelse med et folkemøte i samfunnssalen. Men samtidig nekter P.S å ta problemet angående LM og p-demokratiet alvorlig. Det burde man nesten forvente av en partiformann. Det er mulig at P.S. ikke ser demokratiet i forbindelse med LM som noe problem, - det er i tilfelle ikke bare tragisk.

ET NYTT FORSLAG I TRÅD MED B.N I S

Fra prinsippet om å holde organisasjonen skjult, men politikken åpen (åpen også for medlemmene), kan ikke jeg se at LM er tilfredsstillende. De uenighetene vi stod oppe i tida før LM måtte gjenspeiles på LM. - Kanskje da gjorde det, men de samme motsetningene står fremdeles. Det inngis liten tillit til ledelsen og LM når det hevdes at LM konsoliderte partiet og gav oss enhet! - det er bare skuebrød for spente kommunister. -

Nødvendigvis behøver ikke LM bli noe større om vi vil utvide medbestemmelsen og styrke demokratiet. B.N karakteriserer problemet helt korrekt. Hva faen er vitsen med å velge delegater i avd., når delegatene har total munnkurv? - Ingen veit hvem som har vært på møtet, og ingen veit hvem som er valgt. En avd. velger sin delegat etter en politisk diskusjon, valget vil som regel avspeile hvilke motsigelser som er i nettopp denne

debatt

avd. -Det er klart at avd. forventer reaksjoner på sine synspunkter, blir det ingen, så vil en vite hvorfor? Forøvrig er det av stor interesse å få vite hvordan motsigelsene på LM stod. Hvor mange som stod for de forskjellige sakene (%), hvilke kompromisser som ble gitt osv... Alle disse saker er viktige. - Tiltak i retning av dette ville øke både medbestemmelsen og demokratiet i partiet. - Kommunikasjon mellom medlemmer og ledelse er forutsetningen for å kunne utvikle riktig politikk - dette burde være elementært. Samtidig ville det gitt medlemmene en større kontroll over ledelsen bl. annet i å måle deres masselinje, bakkekontakt, og evnen til kritisk tenkning.

DERFOR FØLGENDE FORSLAG

- 1.Delegatkonferanser avholdes som før.
- 2)Alle avd. velger delegater til delegatkonferanser.
- 3)Delegatkonferanser holdes for hver enkelt bransje eller underdistrikt. Disse velger delegater til LM. (altså delegatkonferansene er ikke »tilfeldig» sammensatt, men følger bestemte regler).
- 4)Delegater til LM har informasjonsplikt *nedover* og kan møte opp på avd.møter i alle avdelinger i sitt underdistrikt eller sin

bransje, for å referere fra LM.

5)Alle medlemmer har *rett* til å vite *hvem* som er *deres* delegat til LM.

Et slikt forslag vil være med på å styrke grunnorganisasjonens betydning i partiet, bl. annet vil utformingen av partiets politikk og linjer være mer direkte knyttet til grunnorganisasjonene.

LM SOM PARTIETS HØYESTE ORGAN

På LM skal eksterne og interne linjer og forhold drøftes, og i den utstrekning det går an, legges retningslinjer for videre arbeid med uenigheter og andre viktige forhold.

Vi går igjennom en ganske lang prosess før LM, etter LM får vi ingen »innføringsprosess», bare ei »blekke» som velsigner enheten og vedtaka, og et smilende bilde i KK av de samme fjes som alltid har vært gjengangere i ledelsen. Delegatene er nøkkelen i demokratiet for å videreføre diskusjonene som LM stilte åpne, og de linjer og spørsmål som ble vedtatt.

Å forstå dette, er å innse at rapportplikt og informasjon må pålegges delegatene. - Hemmelighetskremmeriet og mystikken rundt LM slik det er i dag, undergraver demokratiet.

Svein.

HVORFOR LER ARBEIDER - KLASSEN AV FLEKSNES?

Fleksnes griper fatt i det arbeiderklassen allerede har - sjølironi. Men Fleksnes gir ikke arbeiderklassen det arbeiderklassen så sårt trenger - å se styrken sin i dens fulle bredde, sin ledende rolle. (Hvorfor småborgerskapet

og borgerskapet ler av den samme Fleksnes kan skyldes meir ureine årsaker jeg ikke skal komme inn på her.)

Var høyreperioden i det faglige arbeidet (i arbeiderklassen) ei nødvendighet? Jeg mener ja. Den gamle

måten »å lede« kampen på (mye moralisme og lite samhörighet) var uforenlig med ny framgang.

Et sterkt klassestandpunkt oppnås ikkje ved å knipse med fingrene. Klassestandpunktet må bruse opp i kroppen, ikkje bare intellektuelt i hodet.

Så viktig kjentes dette at kaderen brøyt en partidisiplin de sjøl frivillig hadde underkasta seg i mange år.

Høyreperioden innebar også høyreavvik. Werner Ludal hos Solstad blei sosialdemokrat. Tendensen ser vi hos kamerat Jarle H. og kamerat »Upstart«. Etter mi meining burde de sette seg ned og studere den historiske materialismen og politisk økonomi. (Produksjonsmidlene har utvikla seg siden Lenins og Stalins Sovjet - hva da med tankene - står de stille?)

Kunne høyreavviket vært unngått? Det er mitt magesår. I allfall kunne det vært mindre. Jeg vil helst slippe å oppleve at alle med arbeiderklasse bakgrunn blir sosialdemokrater.

Det eneste som hadde kunnet dempe høyreavviket den gang da, hadde vært ei grundig oppsummering av høyreavviket. Hvorfor så ikkje skjedde får »De høye herrer« svare meg på. (Er kanskje klassetilhörigheta et stikkord?) Den av klassikerne vi har benytta flittigst er Mao. Og vi har lært mye og ofte om viktigheta av oppsummeringer. Ikkje?

Sjøl har jeg skifta klasse, og jeg priser meg lykkelig for at vi har hatt et AKP som slår fast arbeiderklassens ledende rolle. Mitt lykkelige valg av yrke takker jeg AKP for som muhamedanerne kneiler for Mekka.

Men høyreperioden min får dere meg aldri til å si var et avvik. Mitt personlige høyreavvik derimot jobber jeg nå med.

Jeg stiller meg altså tvilende til: 1. At høyreavvik er/var hovedsida til den faglige

kaderen (i arbeiderklassen). 2. At høyreavvik er det største problemet i partiet som helhet.

Hvor kommer Fleksnes inn? Da partikampen var som hardest, lanserte SK tesen om høyreavviket. Hva skjer? Arbeiderkaderen gjør helomvending - de samme som etter hvert hadde grepet ledelsen i partikampen. (Jfr. FU sin rolle). Underlig.

SK traff ei sterk side ved arbeiderklassen - evnen til selverkjennelse og sjølrironi. Men var kjerna i den kritikken grunnplanet reiste feilaktig eller blei den bare nøytralisert?

Jeg meiner det siste. Partikampen var klassekamp innad i partiet, og den var og er berettiga. Ennå ei tid vil kaderen være oppslukt av å jobbe fram ei riktig linje for å vinne arbeiderklassen for sosialismen.

Arbeidsfolk har ei stor svakhet - arbeidersjåvinismen. Jeg vil ikkje se den blomstre. AKP står i fare for å bli baktungt og noen mil bak folkets utvikling. Kjære SK, ser dere ikkje den rakettfarta tankene til folk har?

Vi har ropt varsko for faren for en 3.verdenskrig i 10 år. Nå når dette har blitt tankene inni hodene til alskens folk, er vi på hælene og lar småborgerlige idealister drive redselen i armene på Sovjet. I går gikk 10.000 i tog mot atomvåpen i Oslo. Til tross for Oslo AKP sin oppfordring til medlemmene så jeg få »kiente trynen«. Jeg så heller ikkje deg, Pål S. i eller noen andre av dine medsamsvorne. Dere er småborgerlige og intellektuelle, unntatt Tron Ø. : arbeider og intellektuell, dere lever fjernt fra folk (gjelder også KK). Nå må dere begynne å forstå deres eiga begrensning. Ellers blir dere som NKP, steinstøtter.

Gjør det dere er dyktige til. Forskning. Undersøk, analyser, grav i papirhauger - men overlat taktikken til de med beina

debatt

planta i folkedypet. Lær arbeiderklassen å organisere, lær oss å studere. Hjelp oss med Kapitalen så vi ikkje blir sosialdemokrater.

Har arbeiderklassen bare sine lenker å miste? Mennene vil jo miste undertrykkinga av kvinnene. De vil også miste Norges undertrykking av den 3.verden. I hvilken grad vil de protestere?

La oss tiljuble alle hjelpetiltak: kvinner som tar mannejobber, klasseskifter, raseblanding på arbeidsplassene og i kjærlighetslivet.

Jeg lengter etter et norsk/pakistansk rocke-band med spenning. Og takk til Dag Sr for hans evne til å se og analysere.

Rosé.

RV-DEBATTEN

Det går en debatt om RV-organisering i KK for tida. Jeg har deltatt litt i den og er uenig med Jahn og Rødhetten - såpass uenig at jeg syns jeg må skrive litt i TF i tillegg til det som er «offentliggjort» i KK. Bakgrunnen for at jeg deltar så aktivt i denne diskusjonen er at jeg har vært med å jobbe i Moss RV noen år. Der har avhengige og uavhengige samarbeida i en medlemsfront med til tider fint resultat. Problemet for oss har vært at partiet fra 1980 og fram til i dag har strammet hardere og hardere til for å formalisere sitt grep om RV. Jeg snakker nå om partiet sentralt - ikke Mosse-partiet. Denne tilstramminga har gradvis tappa kraften og entusiasmen ut av RV-arbeidet. De uavhengige har i steden konsentrert seg om å kritisere AKP sentralt og partimedlemmene har dels støtta dem, dels prøvd å tømme olje på det opprørte havet. De uavhengiges reaksjon kulminerte med at 7 aktivister reiste et krav til Moss AKP med spørsmål om de kunne få garantier for at Moss RV ville fungere som en demokratisk front i valgperioden 1983-87. Hvis ikke dette kravet ble innfridd, ville de finne det vanskelig å delta i RV-arbeidet og valgkampen. I Moss AKP er det delt syn på de uavhengiges krav, men jeg er sikker på at nå er det flertall blant medlemmene

for å innfri det. Og det er jeg sikker på til tross for at ei avstemning i Mosse-partiet viste flertall mot å gi garantier. Nå har nemlig avslaget konsekvenser gått opp for partimedlemmene. Jeg syns det er riktig å gå med på det. Det betyr bare at vi fortsetter å jobbe som vi har gjort, men at vi slipper partiets mistenksomme pust i nakken i vedtekts form. Dette betyr at jeg er for RV som en demokratisk front. På en overbevisende måte skal jeg prøve å forklare hvorfor.

Det parlamentariske er en liten del av arbeidet vårt. Vi har mye å gjøre utenom det. Så lenge den politiske linja er den samme i RV, må det være en fordel å få parlamentarismen utført i en front hvor flest mulig uavhengige deltar.

Jeg har vært med i ml-bevegelsen siden 1967. Hva som er det viktigste med bevegelsen kan sikkert diskuteres, men det har nok med ideologi og klassestandpunkt å gjøre.

Men det er imponerende, det storslagne med oss, er evnen til å klare det tilsynelatende umulige: massemobiliseringene, sommerleirene, kulturmønstringene, Dagsavis, studiesirklene og streikestøtta. Dette som gjorde AKP(m-l) til en faktor som hadde innflytelse på hundretusener, og som mobiliserte titusener på titusener bak våre

debatt

politiske standpunkt.

På siste halvdel av 70-tallet kom blåmandagen. Jeg skriver »kom» fordi jeg ikke skal si noe om blåmandagens årsaker. Men den »kom» altså. Og det virka som vi mista evnen til å mobilisere massene. De store dagene blei obligatoriske pliktløp, studiesirkler og sommerleire tørka inn.

I 1979 på høsten, trudde jeg motgangen var snudd. I Moss førte vi en flott RV-valgkamp, som EEC-kampen i 1972. Øi bok om »Vitenskap eller åpenbarings-religion» kom ut og var flott, og vi »vant» kommunevalget. Det var stor interesse for RV-arbeidet da vi begynte i bystyret og RV-utspilla førte til avisdebatter. Mange uavhengige slutta opp om oss.

Jeg trudde omslaget var kommet, masselinja satt i høysetet igjen. Men slik var det ikke. I stedet for å styrke banda med de uavhengige, vil SKAU at vi skal støte dem bort. Det kommer stadig besøk fra Oslo for å fortelle oss hvor dumt det er å gjøre RV til front. Dette har med hele vårt forhold til folk utafor bevegelsen å gjøre. De viktigste argumentene mot front er: I en front kan de uavhengige gjøre kupp. Og: En front kan bli et forum for utmeldte AKP'ere.

Såne argumenter osrer av mistillit til dem som ikke er med i partiet. Etter mange års samarbeid med nære og ikke så nære venner av AKP i RV, mener jeg at det går fint. Mistilliten er omtrent grunnløs. Det er mye viktigere å jobbe for å bli troverdige ledere for de uorganiserte enn å gardere seg mot konstruerte konspirasjoner. Frykt for de uavhengige, forakt for de uavhengige, mistenkeliggjøring av de uavhengige ligger til grunn for den harde linja mot RV-fronten. Stort sett er slike holdninger til uavhengige grunnlagt på tro på spøkelser. Og spøkelser finnes ikke. Utenom nedrykningsspøkelset som Dag

Sr I tror på - med god grunn, men dettruer ikke AKP(m-l).

Gjør det noe om utmeldte AKP'ere er med i RV? Jeg mener det er bedre - mye bedre - at de er med der enn at de er passive.

I arbeidet med å demme opp for de uavhengige i Moss RV, har folk fra SKAU fryktet at det er fare for et nytt Torstein Hi -utbrudd. For det første er krava til de uavhengige i Moss organisatoriske ikke politiske. Og for det andre må et parti som mister sånne folk som H og G gå litt i seg sjøl.

OPPSUMMERING

For å summere opp: Hvis vi ikke vil opptre sjøltilfreds, dogmatisk, undervurderende og diktatorisk i forhold til de uavhengige, bør vi gå med på de krava som er stilt i Moss.

Valg er et spørsmål om å mobilisere masser til å stemme på oss - et nei til de uavhengige vil være et hardt slag - kanskje et avgjørende slag mot valgkampen i Moss og Østfold. Et nei til de uavhengige er også et nei til det storslagne og imponerende med AKP(m-l) - det som har gjort oss til noe fundamentalt annet enn de andre politiske partiene.

Jeg er enig i at det finnes risiko ved å gjøre RV til en front. Men risiko må vi ta. Det fantes risiko ved å gjøre MLG til AKP(m-l) i 1973. Det fantes risiko ved å gjøre KK til dagsavis i 1977. Tar vi ingen risiko oppnår vi ingenting.

Til slutt: Hva skal jeg gjøre? Mange lurer på det, siden jeg er RV-representant i bystyret i Moss. Ved sin holdning til de uavhengige har SKAU plassert meg i en jævlig vanskelig situasjon. Det er vanskelig for meg å delta på ei liste der en stor del av de som har dratt RV-lassen i den siste perioden, nektes rett til å være med.

debatt

Helt til slutt: En veldig viktig presisering: Å si ja til krava fra de uavhengige i Moss er ikke å si ja til RV som en landsomfattende front. Det er et taktisk ja til samarbeid med folk som gjerne vil samarbeide med oss.

Dersom partiet er interessert i å finne ut åssen front-RV fungerer, da må partiet prøve front-RV et sted. Det er naturlig å prøve det i Moss ved å gå med på krava fra de uavhengige.

Rune, Moss.

ÅPEN POLEMIKK MOT KKP-REVISJONISMEN!

SK-uttalelsen om Kina (TF i april) er bra på avvisninga av de revisjonistiske linjene til dagens KKP-ledelse. Dersom KKP-revisjonismen får fotfeste i den internasjonale kommunistiske bevegelsen, betyr det oppløsning og overgang til borgerlig ideologi i de gjenværende ML-organisasjonene. Derfor må den bekjempes åpent. Oppgaven blir nå å utdype kritikken av KKP-revisjonismen, slå ring om den vitenskapelige sosialismen og samle størst mulig enhet omkring prinsippene i m-l-m.

Her skal jeg konsentrere meg om følgende:

- 1) Klassekampen under sosialismen,
- 2) Synet på Mao, 3) KKP's nyere historie.
- 4) Spørsmålet om kontrarevolusjonen og revisjonismen.

1. På SKs 3. plenum i desember 1978 forkastet man parola om å ta klassekampen som nøkkelleddet, og satte istedet fokusering på den sosialistiske moderniseringa.

Dette vedtaket ble fulgt opp av en rekke artikler, taler og politiske vedtak som skulle bygge opp under dette synet. Et godt eksempel er en tale til statsminister Zhao Ziyang, referert i Peking Review 47/1979. Her slår han fast at en av partiets viktige «venstre»-feil hadde vært å vurdere klassekampen som

mer sentral enn utviklinga av produktivkreftene.

Han framhever to prinsipper som »drar demarkasjonslinjen» mellom kapitalisme og sosialisme: 1) Offentlig eie av produksjonsmidlene 2) Fordelingsprinsippet »til enhver etter arbeid». »Med disse prinsippene som rettesnor, bør vi anvende hvilket som helst system, struktur, politikk eller metode som er mest effektiv mht. å fremme utviklinga av produktivkreftene og i å bringe overherredømmet til det sosialistiske systemet ut i livet», sier han.

Dette er den revisjonistiske »teorien om produktivkreftene» i klartekst. Zhao ser her bort fra at »demarkasjonslinjen» er spørsmålet om hvilken klasse som sitter med den politiske makta i samfunnet, dvs. statsmakta. Dette var nettopp en av kontrarevolusjonens lærdommer: Klassekampen fortsetter under sosialismen, borgerskapet kan lykkes i kontrarevolusjon ved å vinne makta i det statsbærende partiet gjennom sin politiske representant: revisjonismen.

Flere taler og artikler utover i 1979 proklamerte at en »fundamental forandring har inntruffet i Kinas klassestruktur», se bl.a. Peking Review 46/1979. I sin rapport til 2. sesjon av den 5. nasjonale folkekongressen, høsten 1979, slo Hua Kuo Feng fast at

godseierne og rikbøndene hadde sluttet å eksistere som klasser, og at kapitalistene heller ikke lenger eksisterte som en klasse. De utgjorde en del av folket, mens de intellektuelle ble vurdert som tilhørende arbeiderklassen osv.

I «Resolution on CPC History» fra juni 1981 er klassekampen under sosialismen redusert til «årvåkenhet» og «effektiv kamp mot alle de som er fiendtlig innstilt mot sosialismen og prøver å sabotere den på de politiske, økonomiske, ideologiske og kulturelle områder i samfunnslivet. Dette er de «bestemte grensene» som klassekampen fortsetter å eksistere innafor. (Resolution s.78-79).

I praksis er dette den samme linja som Bukharin forfektet i 1928/29: Borgerskapets fredelige innvoksing i sosialismen, og klassekampens utsløkning under proletariatets diktatur. (For en kritikk av denne teorien: Se Stalin, Spm. i leninismen, s.205-206 og s. 226-230).

Og videre: Lenins tese om at småproduksjonen avler kapitalisme og borgerskap hver time, hver dag, blir karakterisert som den «teoretiske basis» for en serie av «venstre»-feil i den økonomiske politikken i åra 1966-76. (Se. «Resolution, s.45).

Teoretisk har KKP-lederne plassert seg i motsetning til Lenin, Stalin og Mao mht. klassekampen under sosialismen.

2.SYNET PÅ MAO

«Resolution» reduserer Mao til en gjennomsnitts-liberaler, slik Bernstein og Kautsky i sin tid gjorde med Marx. Den godtar bare det hos Mao som en hvilken som helst representant for det nasjonale borgerskapet vil kunne godta. Den koker ned Mao Tse Tungs tenkning til følgende tre «grunnleggende» punkter: 1) Søk sannheten fra fakta, 2) Masselinja og 3) Uavhengighet (!). (Resolution, s.67)

Ifølge Kang sier «Resolution» følgende om Mao (1976-66): «Han forvekslet riktig og galt og folket med fienden», og «innbilte seg at hans teori og praksis var marxistisk og avgjørende for konsolideringa av proletariatets diktatur. Heri ligger hans tragedie.»

Samtidig tar en avstand fra det meste av det Mao forfektet etter 1957. Dette understrekes også ved at KKP-lederne nekter å gi ut bind VI. Mht. perioden 1956-66, blir Mao kritisert for stadig mer alvorlige feil i teori og praksis mht. klassekampen under sosialismen. Han blir anklaget for gradvis undergraving av den demokratiske sentralismen og stadig mer alvorlig persondyrking. (Resolution, s.32).

Mht. åra 1966-76 hagler fordømmelsene: «Han forvekslet riktig og galt og folket med fienden», og «innbilte seg at hans teori og praksis var marxistisk og avgjørende for konsolideringa av proletariatets diktatur. Heri ligger hans tragedie». (Resolution, s.41).

Maos tese om å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur blir fordømt som inkonsistent med Mao Tse Tungs tenkning. (resolution, s.33).

KKP-lederne legger fram en «to»-sidig vurdering av Mao - noe annet ville være politisk umulig i Kina i dag. En «av-Maoisering» a' la Krustjovs tale i 1956 ville bli møtt med storm. Derfor vifter de med Mao for å gå imot Mao.

3.KKPs HISTORIE 1949-81

debatt

Hele »Resolution» er preget av en konsekvent skjønning av de som har stått for revisjonistiske linjer (ex. Teng Tsu Hui, Peng Deh Huai, Peng Chen og Liu Shao Chi) - mens Mao og Hua blir beskyldt for alvorlige »venstre»-feil. (For kritikken av Hua: Se Resolution, s. 48-49).

Jeg skal gå nærmere inn på de tre begivenhetene Det Store Spranget, Kulturrevolusjonen og 3.plenum 1978.

»Det store spranget» (DSS) var opprinnelig benevnelsen på den andre femårsplanen 1958-62. Den var et gigantisk løft mht. mobilisering av produktivkrafta menneskelig arbeidskraft for å akkumulere kapital til den sosialistiske oppbygninga. Særlig var resultatene innafor anlegg (vanningsanlegg, kanaler, kraftstasjoner, jernbane- og veibygging, skogplanting ol.) og stålproduksjonen imponerende.

Det ble oppmuntret til å danne folkekommuner på landsbygda, som innebar en ny etappe i utviklinga av eiendomsforholda og integrering av industri og jordbruk. Det ble tatt en rekke initiativ for å bryte ned arbeidsdelinga mellom kroppsarbeid og åndsarbeid. (Se feks. Han Suyin: Kina i år 2000, og Kjersti Elviks artikkel i Klassekampen 30.06.1982.)

Det sto en hard kamp i partiet om planene og målsettingene for denne perioden. Bl.a. Peng Deh Huai prøvde å utnytte enkelte feil partiet gjorde samt misnøyen som fulgte av disse feila, til å gå til frontalangrep på DSS. Han og hans likesinnede led politisk nederlag på Lushankonferansen i 1959. (Dick Wilson mener at Peng konspirerte med SUKP-lederne i 1958. Mao hevder i ettertid at Peng stod i hemmelig forståelse med Sovjet. Se Dino Raymond Hansen: Mao dokumenter, bind II, s.737).

I 1960 brøt Sovjet over alle kontrakter

(343) og avtaler (257) med Kina, samtidig som de trakk tilbake all hjelp (bla. ca. 1300 eksperter). Samtidig var åra 1959-61 preget av voldsomme naturkatastrofer (tørke og flom) som rammet produksjonen i jordbruket. Endelig er det klart at flere av tiltaka under DSS medførte ubalanse i arbeidskrafts-disponeringa, som bla. fikk som resultat at det ikke var folk nok til å høste inn alt som ble sådd fra 1958 av.

I 1962 var Kinas økonomi langt nede. Liu Shao Chi gav Mao og DSS 70% av skylda for problemene. »Resolution» henger seg på denne oppsummeringa på sidene 28-29: Mao var blitt »svimmel av framgang», »utålmodig etter raske resultater» og »overvurderte betydninga av menneskets subjektive vilje og anstrengelser». Han »gjorde feil i å starte kritikk-kampanja mot Peng Deh Huai» og »høyre-opportunismen», og resolusjonen fra Lushan var »fullstendig feilaktig.»

»Det var hovedsaklig på grunn av feila fra DSS og kampen mot »høyreopportunismen» sammen med en serie naturkatastrofer og Sovjet-styrets ondskapsfulle kontraktbrudd, at vår økonomi støtte på alvorlige vansker mellom 59 og 61, som forårsaket alvorlige tap for vårt land og folk». (Resolution, s.29).

En marxist-leninistisk kritikk av DSS må bli omtrent slik: Stor framgang på en god del områder, betalt til en høy pris. De ytre forholda skjerpet de negative sidene i motsigelsene innafor den kinesiske økonomien i disse åra, men klarte ikke å rive proletariatets diktatur over ende. Det tyder på en indre styrke, der det blir vanskelig å komme utenom nettopp Mao, hans linje, ledelsesmetode og ideologisk kamp mot revisjonismen.

Kulturrevolusjonen blir gjenstand for den samme revisjonistiske og uhistoriske avvisninga. Det er ikke rart, for det er jo

nettopp kulutrrevolusjonens skyteskiver som har forfattet »Resolution«! En vitenskapelig oppsummering av kulturrevolusjonen (KR) blir det ikke plass til her. Men å dokumentere at KKP-ledelsens historieskrivning er uvitenskapelig, trenger ikke stor plass!

En ting er at perioden 1966-76 avskrives som det svarte tiåret under ett. Sannheten er at det foregikk en rekke innfløkte linjekamper i partiet i disse åra, der ihvertfall kampene mot Peng Chen m.fl. (1966), Liu Shao Chi (1967-68), Lin Pia (1970-74), Teng Hsiao Ping (1975) og Firerbanden (1976) utgjør noen av de mest framtrepende. Den »æentlige« KR bør vel avgrenses til perioden mai 1966 - september 1968 dersom det skal gi mening å behandle den som en særegen prosess.

En annen ting er at KR analyseres uten at en tar i betraktning prosessen hverken i sin utvikling (dsv. historiske forutsetninger og i indre linjekamper) eller i sin sammenheng med de ytre omgivelsene (kontrarevolusjonen i Sovjet, Vietnamkrigen og presset for å ta opp igjen samarbeidet med Sovjet). En sitter igjen med det inntrykket at KR ble startet på initiativ av Mao i et nærmest historisk og internasjonalt vakuum.

En tredje ting er ensidigheten som preger oppsummeringa. Dagens ledere ser overhode ikke noe grunnlag for å starte en slik kampanje som KR utviklet seg til. »KR ble definert som en kamp mot den revisjonistiske linja eller den kapitalistiske vegen. Det var overhode intet grunnlag for denne definisjonen.« Og: »Den politiske konklusjonen vedrørende kamerat Liu Shai Chi.. var ytterst feilaktig.« (Resolution, s.34)

Er det noen tvil om hvilken side historieskriverne i dagens KKP-ledelse har falt ned på?

Så til »3.plenum«, desember 1978.

KKP-lederne mener dette plenumet i SK »markerte et avgjørende vendepunkt av vidtrekkende betydning i vårt partis historie siden folkerepublikkens fødsel« (Resolution s.49).

Hva skjedde på dette plenumet?

1) »Resolutt kritikk« av politikken med å holde fast ved Maos politiske beslutninger »uansett«

2) Forkastet slagordet med å ta klassekampen som nøkkelleddet, »som hadde blitt upassende i et sosialistisk land«, og fokuserte istedet på sosialistisk modernisering.

3) Rehabiliterte en rekke framtrepende revisjonister, deriblant Peng Deh Huai og Peng Chen, som overinkjøpet fikk et betydningsfullt verv i februar 1980 med å overvåke partidisciplinen (!)

4) Valgte flere nye folk til partiets ledende organer.

I tillegg til en rekke andre vedtak om økonomien, vitenskapen og rettsvesenet. Med dette plenumet var Hua Kuo Feng politisk død, selv om han fortsatte som formann til han »trakk seg« i juni 1981.

I tida etter 3.plenum har det i »moderniseringa«s navn skjedd en rekke endringer i økonomien, både innfor eiendomsforholda, arbeidsdelinga og i fordelinga. Disse endringene går nesten uten unntak ut på en tilbakeføring i retning kapitalistiske produksjonsforhold. Det blir ikke plass til å gå grundigere inn på det her, men konklusjonen ligger i lufta.

4.SPØRSMÅLET OM KONTRA- REVOLUSJON OG REVISJONISME

SK-uttalesen i TF for april slår ganske riktig fast at KKP-lederne har forkasta storparten av polemikken og forlatt den marxistiske analysa av den moderne revisjonismen.

debatt

Slik heter det i »Resolution» om perioden 1960-64: »Sovjet-lederne startet en polemikk mellom Kina og Sovjet, og forvandlet diskusjonen mellom de to partiene om prinsipp-spørsmål til en konflikt mellom de to nasjonene, idet de la et enormt press på Kina politisk, økonomisk og militært. Slik ble vi tvunget til å føre en rettferdig kamp mot stormaktssjåvinismen (!) til Sovjet.»

Ikke et ord om kontrarevolusjonen eller moderne revisjonisme.

På sidene 32 og 46 i »Resolution» blir teorien om kontrarevolusjonen presentert indirekte, da som »venstre»-feil, »feilen med å utvide fokuseringa på klassekampen i partiet» og som »inkonsistent med Mao Tse Tungs tenkning».

Måler man utviklinga i dagens Kina opp mot vår teori om kontrarevolusjonen (den er bra presentert i boka »Sosial-imperialismen», s.18-21 og 96-112), skulle det ikke være behov for å

se »etter andre og større ting enn politiske artikler» for å trekke konklusjoner. (Jfr. Thomas i TF for oktober 1981). I det hele tatt avslører mye av den agnostisismen som preger enkelte kamerater i Kina-diskusjonen at en har begynt å »gli» på de viktigste lærdommene fra sosialismens nyere historie:

At linjekampen i det statsbærende partiet reflekterer klassekampen under proletariatets diktatur, og slik kan utvikle seg til en kamp om hvilken kalsse som skal ha makta i staten: at det er fare for kapitalistisk gjenreiseing under hele sosialismens historiske periode og at den enkleste måten å erobre en festning på, er ved å ta den innenfra: at »revisjonismens maktovertakelse er det samme som borgerskapets maktovertakelse». (Mao, august 1964. Sitert i Mao-dokumenter, bind II, s.478).

Kang.

ENDRINGSFORSLAG TIL VEDTEKTENE

I TF for august. 1982 ba den foreløpige vedtektskomiteen om at alle som hadde endringsforslag sendte dette inn før årsskiftet sånn at de kunne ligge til grunn for lagsdiskusjonen. Vi skal gjøre greie for at vi sjøl ikke kom til å foreslå store endringer i vedtektene. I tillegg til dette har vi tatt kontakt med distrikt hvor vi kjenner til uenighet om vedtektene og enkeltpersoner som vi veit ruger på endringsforslag. Disse oppfordringene har ikke ført til det store rushet med endringsforslag. At det har kommet så få kan vi tolke som at det er få i partiet som ønsker noen vesentlige endringer av vedtektene. Men utfra debatten som har gått det siste året burde det vært mange flere kamerater som tok på seg ansvaret med å formulere forslag utfra sitt syn på vedtektene.

Vi vil i neste TF åpne for flere forslag til vedtektene og vi vil arbeide for å få inn debattinnlegg om vedtektene. Dersom hovedtyngden av lagsdiskusjonen blir lagt til mai-juni, vil neste TF også kunne brukes i lagsdiskusjonen.

VEDTEKTENE

- På grunnlag av det vi kjenner til dreier de viktigste uenighetene om vedtektene seg om:
- Fraksjonsparagrafen (§ 6)
  - Om valgreglene, både til LM (bruken av delegatkonferanser) og til styrer (spørsmålet om hemmelige valg)
  - Kjønnskvotering
  - Om krava og normene for medlemskap gjelder sånn de er utforma i §1.
  - Hvordan partiet skal kontrollere ledelsen (forslaget om landsmøtevalgt kontrollkomite er ett sånt forslag).

Til neste nr. av TF ønsker vi flere forslag, vi ønsker innlegg både for og imot de omstridte reglene i vedtektene.

Sett deg ned og skriv raskt. Innlegg må være i redaksjonens hender innen 15.mars.

OPPLEGG FOR LAGSMØTET

- 1.Diskuter de utsendte endringsforslag til vedtektene.
- 2.Har laget eller medlemmer i laget egne endringsforslag?
- 3.Diskuter §1 i vedtektene, er det stor forskjell mellom ord og handling? Hvordan blir disse krava til medlemskap fulgt i deres lag?

Vedtektskomiteen.

RAUD UNGDOM OM AKP(m-l) SINE VEDTEKTAR

VEDTAK OM AKP(m-l)s VEDTEKTER' 8. KAP.

Rød Ungdoms sentralstyre har, etter oppfordring fra vedtektskomiteen i AKP(m-l), behandlet partiets vedtekter, kapittel 8.

1.Rød Ungdoms sentralstyre ønsker en debatt i partiet om det demokratiske sentralistiske forholdet mellom partiet og ungdomsforbunda. Vi ser det som problematisk at medlemmene i ungdomsforbunda i prinsippet ikke har råderett over sine egne organisasjoner. Demokratiet innenfor den demokratiske sentralismen ligger i at partiets medlemmer gjennom valgte utsendinger til landsmøtet vedtar retningslinjer for partiets politikk og velger en ledelse.

Når sentralismen gjelder uinnskrenka også i forholdet til ungdomsforbundets medlemmer har disse ingen tilsvarende rettigheter.

2.Rød Ungdoms sentralstyre mener partiets vedtekter skal regulere forholdet mellom partiet og ungdomsforbunda som organisasjoner, dvs. forholdet mellom partiets organer og ungdomsforbundas organer. Det betyr at vi går imot at partiets vedtekter skal være vedtekter for ikke-medlemmer av partiet i ungdomsforbunda. Partiets vedtekter skal ikke pålegge medlemmer i ungdomsforbunda plikter utover det medlemmene slutter seg til ved å godkjenne ungdomsforbundas vedtekter.

3.Rød Ungdoms sentralstyre har som

VEDTEKTENE

---

grunnlag for denne vedtektsdiskusjonen at ml-bevegelsen i Norge skal være en enhetlig bevegelse. Partiets ledelse er bevegelsens ledelse. Ungdomsforbunda skal bygge på partiets prinsipp-program. Ungdomsforbunda er politisk leda av partiet, og ungdomsforbundas navn og eksistens er avhengig av at de forblir partiets ungdomsforbund. Men samtidig mener vi at det konkret vedtektsmessige forholdet mellom parti og

ungdomsforbund bør stilles til debatt. Vi har historiske eksempler på at forholdet mellom parti og ungdomsforbund ikke trenger å føre til den samme vedtektsutforminga som i AKP(m-l) i dag.

4. Rød Ungdoms sentralstyre håper på en rolig og seriøs vurdering av de spørsmålene vi tar opp i dette vedtaket. Vi tror at imøtekommenhet fra partiets side snarere vil styrke dets stilling i ungdomsforbunda enn det motsatte.

KONKRETE FORSLAG TIL ENDRINGER I PARTIETS VEDTEKTER KAPITTEL 8.

§19.

Den andre setninga: »Rød Ungdom og NKS er oppretta av AKP(m-l) for å .. etc.» endres til: »Rød Ungdom og NKS kjemper for å ....etc.»

§20.

Den første setninga: »Sentralstyrene i Rød Ungdom og NKS er...etc.» endres til »Rød Ungdom og NKS arbeider på alle plan under politisk ledelse av AKP(m-l).»

Setninga: »Rød Ungdom og NKS ledende organer og grunnorganisasjoner har plikt til.....etc.» endres til »Rød Ungdom og NKS ledende organer og grunnorganisasjoner skal ha gode og nære forbindelser med partiorganene på alle plan, oppsøke dem .....etc.»

Setninga: »Partimedlemmer i ungdomsforbunda, alle i ledende tillitsvern...etc.» endres til: »Partimedlemmene i ungdomsforbunda må bekjempe alle tendenser til å ta lett på forbindelsene med partiorganisasjonen, til at ungdomsforbunda adskiller seg fra partiet, til å vurdere AKP(m-l), Rød Ungdom og NKS som parallelle organisasjoner...etc.»

Setninga: »Derfor må alle medlemmer i Rød Ungdom og NKS oppfatte det som sin plikt...etc.» strykes.

§21.

I siste setning går ordene »og likeberettiga» ut, ellers står setninga som den er.

Disse endringene må anses som et foreløpig forslag fra vår side. Det beste hadde vært å omarbeide hele 8.kapittel,

ikke bare foreslå små endringer.

Rød Ungdoms sentralstyre.

VEDTEKTENE

FORSLAG 1

Endringsforslag til kapittel 3,4 og 5.

A

Partiets høyeste organ er landsmøtet.

Når landsmøtet ikke er samlet er den sentralkomiteen landsmøtet valgte det høyeste organ.

Der det finnes distriktsorganisasjoner er distriktsmøtet og det distriktsstyret som det velger, distriktets høyeste organ.

Det ledende organ i grunnorganisasjonen, er medlemsmøtet og det styret som blir valgt av det.

Det er SK som beslutter om det er grunnlag for oppretting av distriktsorganisasjoner og evt. underdistrikter under disse igjen.

B

Landsmøtet innkalles av sentralkomiteen.

Landsmøtet holdes hvert 4. år.

Landsmøtet innkalles dessuten hvis sentralkomiteen finner det nødvendig eller hvis distriktsorganisasjoner eller grunnorganisasjoner som representerer 1/3 av medlemmene krever det.

(Det er tilstrekkelig med flertallsvedtak).

Landsmøtet behandler beretning og revidert regnskap for siste periode og arbeidsprogram og budsjett for den kommende periode.

Landsmøtet velger formann.

Landsmøtet velger sentralkomite.

Sentralkomiteen konstituerer seg sjøl og velger politisk utvalg og sitt arbeidsutvalg.

Landsmøtet velger en valgkomite på minst 3 medlemmer. Disse skal ikke sitte i SK, DS'er eller utvalg opprettet av disse.

C

Distriktsmøtet innkalles av distriktsstyre.

Distriktsmøte innkalles hvert annet år.

Distriktsmøtet innkalles dessuten dersom distriktsstyret eller sentralkomiteen finner det nødvendig eller grunnorganisasjoner som representerer 1/3 av distriktets medlemmer krever det ved flertallsvedtak.

D

Sentralkomiteen innkalles av politisk utvalg.

Sentralkomiteen innkalles til plenumsmøter minst 2 ganger pr. år.

E

Alle grunnorganisasjoner har rett til å sende en delegat til landsmøtet.

Den avtroppende sentralkomiteen har møteplikt på landsmøtet.

Bare delegater har stemmerett.

F

Alle tilhørende grunnorganisasjoner har rett til å sende en delegat til distriktsmøtet.

Det sittende distriktsstyre har møteplikt.

Sentralkomiteen har møterett.

Bare delegatene har stemmerett.

VEDEKTENE

G

Kontrollkomiteens oppgave er å overvåke og kontrollere ledende kameraters, valgte organers og oppnevnte utvalg og komiteers arbeid.

Kontrollkomiteen skal behandle all kritikk av overfornevnte og har plikt til å gi skriftelig svar innen 2 mnd. fra klagen er mottatt.

H

Om situasjonen gjør det nødvendig, kan sentralkomiteen vedta at demokratiske rettigheter fastslått i vedtektene midlertidig kan settes ut av kraft.

Så snart forholda tillater det skal vedtektene igjen gjelde.

I

Ledende partiorganer på alle plan skal legge fra referat fra sine møter og beretninger om sitt arbeid for alle partimedlemmer. I tillegg til referater fra Landsmøter og Distriktsmøter skal referater fra møter i Sentralkomiteen, samt dets arbeidsutvalg og politisk utvalg legges fram for partimedlemmene. Alle andre valgte organer skal og legge fram referater fra sine møter og beretninger om sitt arbeid. Møtereferatene skal være medlemmene i hende seinest 2 måneder etter møtenes avslutning.

Lag i Oslo.

FORSLAG 2

5. Tillegg midt i 3. ledd i nåværende vedtekter:

Alle ledende organ i partiet skal behandle forslag, henvendelser og kritikk som kommer fra lavere organ og fra enkeltmedlemmer, føre protokoll i slike saker og gi skriftlig svar.

§7. Nytt ledd:

Valg i partiet skal foregå demokratisk og reflektere partimedlemmenes vilje. Lista med kandidater foreslått av partiorganisasjonen eller av delegatene skal diskuteres grundig og åpent av de som skal velge. Det stemmes over hver enkelt kandidat og valget er hemmelig.

§15. Slutten første ledd:

Partilaga skal en gang pr. år rapportere til høyere organ om sitt arbeid. Høyere organ skal regelmessig holde kontakt med formann eller styre i lokalavdeling.

FORSLAG 3.

Lag i Oslo.

I styrer og utvalg fra underdistriktsstyrer og oppover skal minst 50% av medlemmene være kvinner.

Lise og Lotte.

Studieutvalget har gitt ut dette heftet som er utarbeidet av studieutvalget i Hordaland AKP(m-l).

Heftet består av en artikkel av Torstein H. [redacted], som er et innlegg i partistriden i Hordaland våren 1982. Et medlem av studieutvalget i Hordaland har skrevet svar til H. [redacted]. Han tar opp Rosa Luxemburgs syn på demokratisk sentralisme mot synet til Lenin. Til slutt er det et utdrag av Rosa Luxemburg, skrifter i utvalg.

Til heftet er det laga studiespørsmål og det er angitt tilleggs litteratur.

Heftet anbefales til skoloring i partiet av styrer mm. Det bør også brukes i vedtekstdiskusjonen som laga skal gjennomføre dette halvåret.

Heftet koster 20.- kr. og er til salgs i Tronsmo og Oktobers utsalg og kommisjonærer. Det kan også bestilles gjennom Forlaget Oktober, boks 6514 Rodeløkka, Oslo 5.

PARTIMODELL OG DEMOKRATISK SENTRALISME

STUDIEUTVALGET I AKP(m-l)

INNHold:

Sosialismediskusjonen, våren-83	2.
Retting til 1.mai-art. i des.-nr.	2.
Kommentar til TF-august	4.
Om noen feil i partiarbeidet	4.
Partiavdelingene og de store diskusjonene	6.
Sosialismediskusjonen i avd.	7.
Sikkerhets-arbeid/Afghanistan	10.
Vedtak fra distriktsmøtet i Rogaland	11.
Mere kontingent-debatt	13.
Apropos husarbeidsdebatten	14.
Har partiet tillit til sine kvinner?	15.
Kvinneutvalet må ikkje verta ei øy	17.
Om partiets arbeid på arbeidsplassene og i	19.
Demokrati og informasjon	20.
Opposisjonen bare klager?	21.
Hvorfor ler arbeiderklassen av Fleksnes?	23.
RV-debatten	25.
Åpen polemikk mot KKP-revisjonismen!	27.
Endringsforslag til vedtektene	31.
Raud Ungdom om AKP(m-l) sine vedtekter	31.
Forslag	34.

